μαυρες πινελιες

περιοδικο
ελευθεριακης
αναζητησης

Δεκ.82
№1 6F.

Ενα περιοδικο έχει πάντα ένα πρόλογο, κι ένας πρόλογος έχει μια αρχή. Κι όπως εμείς θέλουμε τούτο το περιοδικο νάχει κάποια πρωτοτυπία, διαλέξαμε τον πρόλογο να τον βάλουμε στην αρχη.

Βρήκαμε λοιπον δυο απλες, καθημερινες λέξεις και... φύγαμε....

γεια σας

Είμαστε μια ομάδα ανθρώπων, η ίσως καλύτερα μια παρέα. Μια παρέα όμως λιγάκι ιδιόρρυθμη, όχι και τόσο συνηθισμένη, που καθόλου δεν θέλει νάναι στατικη. Βρεθήκαμε μαζι, όπως και κάθε άλλη παρέα, γιατι οι ανάγκες μας ήταν παρόμοιες, ή τουλάχιστο μπορούσαν να υπάρξουν και, σε κάποιο βαθμο, να εκφραστουν μαζι. Ανάγκες επικοινωνίας με τους άλλους ανθρώπους σε κάθε μορφη: συζήτηση, τραγούδι, παιγνίδι, σεξ·για σχέσεις πιο ουσιαστικες, πιο ανθρώπινες. Ανάγκες για ανεύρεση μιας ταυτότητας κι ενος τρόπου ζωης αλλιώτικου απ'αυτο που μάς προσφέρει η σύγχρονη καταναλωτικη κοινωνία τού θεάματος, που μας μετατρέπει καθημερινα σε θεατες τής ζωης μας. Ανάγκες συλλογικης αντίδρασης έξω απο την καθοδήγηση των κομμάτων, ενάντια σ'αυτη την κοινωνία-εργοστάσιο που παράγει ανθρώπους-μηχανάκια. Γιατι ξέρουμε πως η προσπάθεια για την προσωπικη μας απελεύθερωση είναι ταυτόχρονα μια πάλη με τον εαυτο μας και μια πάλη με την κοινωνία ολόκληρη. Οπως ξέρουμε πως ο αγώνας για την κοινωνικη απελευθέρωση είναι μια πάλη συλλογικη, αλλα και μια πάλη με τον εαυτο μας τον ίδιο.

Τούτο το περιοδικο είναι η έκφραση τής ανάγκης μας να μιλήσουμε, αναμεταξυ μας αλλα και πιο πλατεια. Αλλα και μια πρώτη προσπάθεια για συγκρότηση και συλλογικη έκφραση τού χώρου τούτου.

Τώρα που ο πρώτος κύκλος τής μεταξυ μας επαφης έχει τελειώσει,

- με τη προσπάθεια επαναπροσδιορισμου των σχέσεων μας
- με τις κάποιες εμπειρίες ομαδικης δουλειας σε μοντέλλο αντι-ιεραρχικο
- με ενθουσιασμους, λάθη, τοποθετήσεις και επανατοποθετήσεις όλων μας
- με κάποιους που έφυγαν και κάποιους που ήρθαν,

ξεκινούμε το δεύτερο κύκλο αρκετα πιο ξεκαθαρισμένοι ιδεολογικα, ελπίζοντας σε κάτι καλύτερο.

Παίρνουμε το λόγο αρνούμενοι την ιδεολογία που παράγεται μαζικα γυρω απο τα προνόμια τής "αυθεντίας" και τού "ειδικου", για να μάς κρατήσει αιώνια φιμωμένους.

Θέλουμε να μιλήσουμε χωρις περιστροφες, σε μια γλώσσα φιλικη, απλη κι ευκολονόητη. Αναζητούμε ένα τόνο ευαίσθητο και τρυφερο ενα λόγο πιο ανθρώπινο, για να μπορέσουμε να εκφραστούμε και να'ρθούμε σ'επαφη. Προσπαθούμε να χειριστούμε προβλήματα καθημερινα, αλλα και θέματα "δύσκολα", "θεωρητικα", που μάς έμαθε να τα βλέπουμε σαν τετοια, μια κοινωνία που μάς θέλει κοιμισμένα, άβουλα και παθητικα πιονάκια στην υπηρεσία της.

Μια κοινωνία που απο πολυ νωρις φρόντισε να μάς μάθει μέσα απο όλα τα γρανάζια τής μηχανης της -γονεις, καθηγητες, αστυνομία, αφεντικα- πως ο τρόπος λειτουργίας της είναι φυσικος κι αναπόφευχτος. Πως είναι πολυ πολύπλοκος για μάς και πρέπει μόνο να υπακούμε στους ρόλους εξουσιαζόμενου-εξουσιαστη που μάς επιβάλλει, για να μπορει να συνεχίσει να λειτουργει. Μια κοινωνία που μάς έμαθε να λέμε πάντα ναι και ποτε όχι.

Πρέπει πρώτα απ'όλα να αρχίσουμε να αμφισβητούμε και να μάθουμε να λέμε όχι.

Οχι στη μετατροπη μας σε πρόβατα απο την οικογένεια, το σχολείο και το στρατο.

Οχι στο μηχανισμο διαλογης και τον τρόπο λειτουργίας τού σχολείου.

Οχι σε κάθε στρατο που μάς μετατρέπει σε φαλλοκρατικα μηχανάκια θανάτου, για την υπεράσπιση τής εξουσίας τού κεφαλαιου και τού κράτους.

Οχι στην εξουσία τού άντρα πάνω στη γυναίκα και το διαχωρισμο των ρόλων για τα δυο φύλα.

Οχι στην εξουσία των ετεροφυλόφιλων πάνω στους ομοφυλόφιλους και την καταπίεση και ποινικοποίηση τής ομοφυλόφιλης επιθυμίας.

Οχι σε μια οικονομικη ανάπτυξη που καταστρέφει αθεράπευτα το φυσικο περιβάλλον.

Οχι στις φυλακες και τα ψυχιατρεία, που φτιάχνονται για να φροντίσουν για τη "διόρθωση" και προσαρμογη των απροσάρμοστων στην αρρωστημένη μας κοινωνία.

Οχι στη δουλεια-δουλεία και την εκμετάλλευση μας απο τους καπιταλίστες, ή τους κομματικους στις χώρες τού "υπαρχτου σοσιαλισμου" , και το κράτος.

Οχι στην εκμετάλλευση τών χωρων τού Τρίτου Κόσμου απο τις πλούσιες χώρες, τής Δύσης και τής Ανατολης.

Οχι στη χρησιμοποίηση τού κυπριακου "εθνικου" προβλήματος, απο δεξιους και αριστερους, που γίνεται για την εξυπηρέτηση τών κρατικων συμφερόντων, καλώντας μας κάθε λίγο

και λιγάκι να "σφίξουμε τις ζώνες", όταν πάνω στη ράχη μας μια μερίδα καπιταλιστων θησαυρίζει. Φαινόμενο που παρατηρείται παγκόσμια για τον ευνουχισμο τής αγωνιστικότητας των λαων.

Ολα αυτα τα όχι δεν είναι ούτε αρνητικα, ούτε απελπισμένα, γιατι με την μετατροπη τους σε μαζικα, σε κοινωνικα κινήματα, είναι φορεις μιας διαφορετικης κοινωνικης ζωης, κάποιων άλλων σχέσεων ανάμεσα στους ανθρώπους μιας άλλης λειτουργίας κι ίσως μιας άλλης κοινωνίας.

Πιστεύουμε όμως πως για να μπορέσει κάποτε να υπάρξειμια πραγματικα αλλιώτικη, πιο ανθρώπινη κοινωνία, με καινούργιες σχέσεις ανάμεσα στους ανθρώπους, πρέπει ολα αυτα τα κινήματα ενάντια στην καταπίεση καιτην εκμετάλλευση, να βγαίνουν μεσ'απ' αυτους που υφίστανται τη συγκεκριμένη κάθε φορα καταπίεση και να οδηγούνται απο τούς ίδιους. Χωρις μεσολαβητες και μισθωτους αντιπροσώπους απο κόμματα και συνδικάτα, που σαν απαραίτητη φανταχτερη καρικατούρα κάθε κράτους, πουλουν "διεκδικήσεις" και δικαιώματα, ή ακόμα (τα αριστερα), "επαναστατικα" όνειρα σε τιμες ευκαιρίας και με μικρες μηνιαίες δόσεις. Ονειρευόμαστε τη μέρα που εργατοπατερες, φοιτητοπατέρες, μαθητοπατέρες, και όλων των λογιων πατέρες, θα αναγκάζονται να απευθυνθουν στις μικρες αγγελίες τού τύπου: Άνεργος καθοδηγητης και παραγωγος ψευδαισθήσεων ζητει επειγόντως δουλεια. ΣΟΣ. Ονειρευόμαστε τη μέρα που κάθε άνθρωπος θάχει μια δική του προσωπικότητα και θέληση.

Δεν βάζουμε σαν στόχο την άνοδο στην εξουσία, ειρηνικη ή επαναστατικη, γιατι για μάς κράτος δεξιας και κράτος αριστερας σημαίνει πάντα κράτος. Και κράτος σημαίνει καταπίεση. Αυτα τ'αφήνουμε για τους "σύντροφους" πολιτευτες της αριστερας, που όταν οι συνθήκες (εθνικες, διεθνεις κ.α.) θα επιτρέψουν να βγουν αυτοι πάνω, θα μπορέσουν επιτέλους να πραγματοποιήσουν τη "σοσιαλιστικη μετατροφη" τού κράτους που, "πάλι με χρόνια με καιρους", θ'αυτοκαταλυθει βέβαια. Του "σοσιαλιστικου κράτους", που στόχο του θα έχει την εξυπηρέτηση των συμφερόντων τού εργάτη. (άλλο αν ο ίδιος δεν έχει συνείδηση των συμφερόντων του και αντιδρα -ίδε Πολωνία-. Οπότε αναγκάζεται η αστυνομία να επέμβει για να επαναφέρει την "τάξη" -προσέξτε, η σοσιαλιστικη όχι η καπιταλιστικη, "άλλαξε ο Μανολιος κι έβαλε τα ρούχα του αλλιως"). Τού σοσιαλιστικου κράτους που θα κάνει τούς σημερινους μας ηγέτες πολιτευτες "να κάνουν τα παλούκια τους...κόκκινα".

Αρνούμαι,
αρνούμαι κείνα πού μού μάθαν
κείνα πού μέ μαθαίνουν
παθητικό πλάσμα τής αποδοχής
όχι δέν είμαι.
Αρνούμαι τίς "ωραίες" γνώσεις τους
μου θυμίζουν μαρμάρινο τάφο
σκαλισμένο, ωραίο
όταν τον ανοίξεις όμως,
νοιώθεις την δυσοδεία
τά σκουλήκια νά σέρνονται
τότε αντιμετωπίζεις την πραγματικότητα
είναι ένας ωραίος τάφος
αλλά.... τάφος. Γλαύκος 21-5-81

Για μάς δεν υπάρχουν συμβιβασμοι με το κράτος, κόκκινο ή γαλάζιο. Θέλουμε την άμεση αυτοδιαχείρηση απο τη βάση.

Ουτοπία, θάλεγε κανένας. Ομως εμεις διαλέγουμε τούτο τον αγώνα με την ελπίδα σε μια αλλαγη ουσιαστικη, παρα το "σοσιαλιστικο ρεαλισμο" πού ανθίζει στη Πολωνία, Κίνα και την ΕΣΣΔ.

Εχοντας σαν στόχο την κατάλυση τής εξουσίας και τού κράτους, δεν θα μπορούσαμε παρα να υιοθετήσουμε μοντέλλα οργάνωσης βασισμένα σ'αυτα που ζητούμε, δηλαδη αντι-εξουσιαστικα και αντι- ιεραρχικα. Σ'αντίθεση με τις οργανώσεις και τα κόμματα που φτιάχνονται απο δεξιους, αριστερους κι αριστεριστες στο πρότυπο λειτουργίας του κράτους, (εγγραφες μελων, εκλογες, διοικητικα και κεντρικα συμβούλια), επειδη ακριβως ο ιδιος τους στόχος είναι να το κ α τ α λ ά β ο υ ν.

Θέλουμε την ανάπτυξη τής αντίστασης παντου όπου είναι δυνατο, την καταστροφη όλων των εξουσιαστικων δομων που αντιστοιχουν στην εξουσιαστικη μας κοινωνία, και τη μετατροπη τους, με τη συντριβη όλων των δεσμων τής υποταγης που τη δένουν με τούς μηχανισμους τού κράτους.

Επειδη ακριβως υποστηρίζουμε όλους τούς αγώνες όπου οι άνθρωποι αντιδρουν ενάντια στην εκμετάλλευση, τον εξευτελισμο τους, τη μετατροπη τους σε ανθρώπινα μηχανάκια εξουσιαστικα κι εξουσιαζόμενα, δεν βάζουμε κανένα περιορισμο σε σχέση με τα θέματα που θα δημοσιευτουν στο περιοδικο.

Τα κείμενα που δημοσιεύονται εκφράζουν ΜΟΝΟ ΤΟ ΓΡΑΦΟΝΤΑ και δεν υφίσταται καμια λογοκρισία. Συλλογικα κείμενα απο ολόκληρη την ομάδα είναι αδύνατο στις σημερινες συνθήκες να υπάρξουν, μια και η ομάδα που αποφάσισε το ξεκίνημα αυτου του περιοδικου στην Κύπρο, δεν βρίσκεται αυτη τη στιγμη συγκεντρωμένη σε μια χώρα, και το περιοδικο τυπώνεται στη Γαλλία με συμμετοχη και φοιτητων απο την Ελλάδα. Συνεργασίες που πιθανο θα θελήσετε να μάς στείλετε στη Γαλλία, την Κύπρο ή την Ελλάδα, θα προσπαθήσουμε, στο βαθμο πάντα που μπορούμε και ταιριάζουν στο πνεύμα αυτου τού περιοδικου, να δημοσιεύσουμε, με την ελπίδα η αναζήτηση μας να πάει πιο μακρυα και να βοηθήσει αυτος ο χώρος στην πρώτη προσπάθεια του για συλλογικη έκφραση.

Πού μπορείτε να επικοινωνήσετε μαζί μας:

Georgiou Glafkos
123, rue de Sèze
69006, Lyon
FRANCE

Βαλεντίνα Δημητριάδου
Λεωφόρος Στρατου 39
Θεσ/νίκη / ΕΛΛΑΔΑ

Στούς αιώνιους εραστες τής ετικέττας, που σίγουρα θα μάς ονομάσουν κάτι ανάμεσα σε αυτόνομους, ελευθεριακους, αντεξουσιαστες και αναρχικους (το πιο πιθανο) απαντούμε βγάζοντας τη γλώσσα. Πολυ γελιούνται αν νομίζουν πως μπορουν να ξεμπερδευουν μαζι μας με μια ετικέττα, στην οποία θα μπορέσουν εκείνοι στη συνέχεια να δώσουν την έννοια που τους βολεύει.

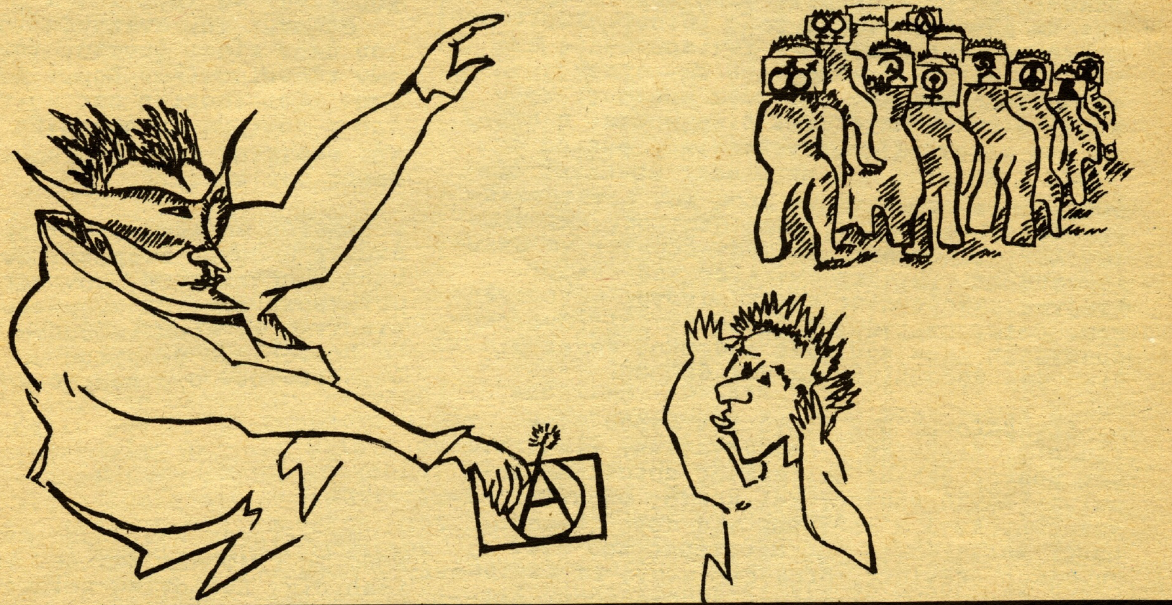
Αρνούμαστε τις ετικέττες γιατι δεν εξυπηρετούν παρα μόνο την εξουσία, που έχει παραγει γύρω απ'αυτες μια ολόκληρη ιδεολογία, για να μετατρέψει εμας και τις ιδεολογίες και κοσμοθεωρίες μας σε αριθμους και σύμβολα καταχωρημένα σε φακέλους. Για να μπορέσει έτσι στη συνέχεια, δίνοντας μέσα απο τα μέσα μαζικης ενημέρωσης μια δικη τής έννοια σε καθε σύμβολο, να πετύχει δυο ταυτόχρονα χτυπήματα σε κάθε κίνημα που αναπτύσσεται:

-να εξουδετερώσειτην ιδεολογία του, με τη μέθοδο απομονωσης τού τίτλου και διαστρέβλωσης τού περιεχομένου της, και

-να "μαντρώσει" τούς υποστηριχτες της, δίνοντας στην ετικέττα νοήματα βίας, διαστροφων, κινδύνου για την κοινωνία κ.α.

Ετσι δεν είναι παράξενο που πρόσφατα απο μερικούς"επίσημους" και τον τύπο στη Κύπρο γίνεται χρήση (και κατάχρηση)τού όρου "αναρχικος", προωθώντας πάντα, το μοντέλλο τού αναρχικου ταραχοποιου με τη βόμβα στο χέρι. Μοντέλλο που βέβαια, δεν είναι μόνο φρούτο κυπριακο, αλλα χρησιμοποιείται και ευρύτερα σεπεριόδους προεκλογικες (όπου οι φανταχτερες εκφράσεις και ειδήσεις-σαπουνόφουσκες είναι απόλυτα απαραίτητες), ή επικίνδυνες πολιτικα (για να αποπροσανατολιστουν οι άνθρωποι και να ξεχάσουν το καθημερινο φαινόμενο τής κρατικης βίας).

Εμεις, πέρα απο οποιαδήποτε ιδεολογία γύρω απο την οποία συσπειρωνόμαστε, είμαστε άτομα ξεχωριστα και διεκδικούμε την ιδιαιτερότητα και την προσωπικότητα μας σαν τέτοια.

Για την ΟΡΓΑΝΩΣΗ : Μια άποψη.

Η επανάσταση, σαν μορφη γενικευμένης εξέγερσης, σίγουρα θάναι ο βασικος μοχλος για την καταστροφη τού παλιου κόσμου. Αλλα μόνος του και ξερος, όπως τον φυτεύουν τα πτώματα τής αριστερας, όσα ακόμα τον φυτεύουν, σίγουρα δεν έχει ελπίδα και προοπτικη.

Κάθε μορφη επανάστασης ξεκινα και στηρίζεται στη καθημερινότητα. Μέσα απο την καθημερινη προσπάθεια, για την ανεύρεση τού κατακερματισμένου και χαμένου εαυτου, απο σχέσεις και θεσμοθετήσεις δηλητηριασμένες απο την αλλοτρίωση των εμπορευματικων σχέσεων. Ακριβως μέσα απ'αυτη τη καθημερινη προσπάθεια ξεκινα και η αντίληψη και καθημερινη πρακτικη για την αυτονόμηση, μέσα απ'αυτο το κίνημα που μάς περιβάλλει.

Εδω στην Ελλάδα τουλάχιστο, παραμένει νωπη ακόμα η εμπειρία τών αλάνθαστων επαναστατικων φόρμουλων οργάνωσης και των σωρων τωγ επιχειρημάτων που εγγυούνται αυτη την αλάνθαστη συνταγη. Χρειάστηκαν πολλα χρόνια ώσπου η ίδια η ιστορία να μεταβάλει αυτους που διατυμπανίζουν αυτα και τις οργανώσεις τους, σ'ένα σωρο απο σκατα.

Η μόνη ανθρώπινη μορφη οργάνωσης είναι αυτη που ζούμε μέσα της καθημερινα, είναι αυτη που πάνω της στηρίζεται το ίδιο μας το είναι : η παρέα. Είναι οι σχέσεις μας με τούς συντρόφους μας, μ'αυτους που ζούμε μαζι καθημερινα και δεν συναντιόμαστε μόνο δυο φορες τη βδομάδα για αφισοκόλληση και για να συζητήσουμε το πρόβλημα τής επανάστασης. Είναι λοιπον, οι σχέσεις μεταξυ μιας ομάδας ατόμων σε μια παρέα, που απ'τον ίδιο της τον τρόπο ύπαρξης και σε μια όχι τυχαία κατάσταση, μετατρέπεται σε πυρήνα κοινωνικης κριτικης και κοινωνικης δράσης, μέσα απ'την προσπάθεια να επαναπροσδιορίσει τις σχέσεις της. Αλλα η δυνατότητα επαναπροσδιορισμου αυτων των σχέσεων δεν προχωράει πέρα απο ένα σημείο, και αυτο γιατι έρχεται σε σύγκρουση με την κρατούσα κοινωνικη θέσμευση και κοινωνικοπολιτικη πορεία.

Εδω ακριβως μπαίνει το πρόβλημα της γενίκευσης μιας τέτοιας λειτουργίας. Δηλ. το ότι αυτες οι καινούργιες σχέσεις και καταστάσεις, θα δημιουργήσουν μια δυνατη σφήνα καρφωμένη στο κουφάρι τής γέρικης πόρνης κοινωνίας μας. Τώρα το ποιες θάναι αυτες οι σχέσεις, λογικα θα πρέπει να είναι ένα θέμα πολυ πλατυ.

Μπορει να ξεκινα απο ένα αθώο ανθρώπινο χαμόγελο και ν'αγγίζει κοινοβιο-κολλεχτιβοποιημένες μορφες συμβίωσης.

Μέσα στη πόλη του καπιταλισμου καιρος να δημιουργήσουμε την δικια μας πόλη, τις δικιες μας σχέσεις.

Εμεις που πάντα βρισκόμαστε στο περιθώριο κάθε "κοινωνικοπολιτικης" λειτουργίας τής κοινωνίας τους.

Το κείμενο αναδημοσιεύεται απο το ελληνικο περιοδικο "ΚΟΥΚΟΣ", με μικρες συντακτικες διορθώσεις.

ΚΟΜΜΑ: ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Το πιο σημαντικο ίσως ζήτημα-πρόβλημα που απασχολούσε πάντα τούς ανθρώπους που ήθελαν και επιδίωκαν την κοινωνικη ανατροπη, ήταν αυτο των μορφων οργάνωσης και πάλης. Σε γενικες γραμμες μπορούμε να ξεχωρίσουμε δυο κυρια τάσεις μέσα στο κίνημα όσον αφορα την οργάνωση: τούς μαρξιστες- λενινιστες απο τη μια, και τούς αντεξουσιαστες-αναρχικους, απο την άλλη. Σε τούτο το κείμενο σκοπος είναι να εκφραστουν κάποιες απόψεις γύρω απο τον τρόπο οργάνωσης που προτεινουν και υποθέτουν οι πρώτοι, δηλαδη τη δημιουργία κόμματος, και έτσι εδω δεν θα ασχοληθω με τις αντεξουσιαστικες μορφες οργάνωσης. Παίρνω όμως την ευκαιρία να τονίσω -γιατι πιστεύω πως είναι σημαντικο να τονιστει- ότι ο αναρχισμος δεν αντιτίθεται στην αναγκαιότητα τής οργάνωσης. Η πάλη ενάντια στις κυρίαρχες τάξεις και στην κοινωνία που αντιμετωπίζει, καταπιέζει και χτυπα τα μέλη της, με μια αρκετα προσεγμένη οργάνωση, θα πρέπει να είναι οργανωμένη. Αρα το πρόβλημα και η διαφορα με τούς μαρξιστες-λενινιστες δεν ανάγεται στην αντίθεση οργάνωση ή μη, όπως θέλουν να το παρουσιάζουν οι ίδιοι, αλλα στη μορφη αυτης τής οργάνωσης. Αυτα για να ξεκαθαρίζουμε ορισμένα πράγματα και να μην παρασυρόμαστε απο τον μύθο τού ατίθασου αναρχικου που κυκλοφορει με τις βόμβες στην πίσω τσέπη τού παντελονιου, ή τής αναρχίας= χάος, που φροντίζουν να καλλιεργουν το κράτος και οι "σύντροφοι" μαρξιστες.

Ας δούμε όμως κάπως πιο αναλυτικα πώς λειτουργουν τα κόμματα και οι οργανώσεις των μαρξιστων-λενινιστων, ποια είναι η ψυχοσύνθεση τού ατόμου- μέλους, ποια η εξέλιξη ενος κόμματος, και τέλος, γιατι οι αναρχικοι-αντεξουσιαστες απορρίπτουν ολοκληρωτικα αυτη τη μορφη οργάνωσης.

Κατ'αρχη, το κόμμα είναι ένα ιεραρχικα δομημένο, οργανωτικο σχήμα. Μια πυραμίδα δηλαδη αποτελούμενη απο ομάδες βάσεις, επιτροπες, γραμματείες, γραφεία κ.λ.π. Είναι ουσιαστικα ένα ακριβες, ένα τέλειο αντίγραφο της ιεραρχικης κοινωνιας, που οι μαρξιστες λένε ότι θέλουν να καταστρέψουν. Θεωρητικα όλη τούτη η πυραμίδα θα πρέπει να δουλεύει στην εντέλεια, έτσι που οι αποφάσεις να παίρνονται απο κάτω προς τα πάνω, τα διάφορα σώματα και η ηγεσία να εκπροσωπουν τη βάση, και όλα τα μέλη να συμμετέχουν ενεργα στην όλη λειτουργία τού κόμματος.

Στην πράξη όμως μπαίνει πρωταρχικα ο παράγοντας άνθρωπος, που παίζει και τον σημαντικότερο ρόλο στην όλη υπόθεση. Είναι γι'αυτο που πιο πάνω αναφέρθηκα στη ψυχοσύνθεση τού ατόμου-μέλους.

Γιατι αυτα τα άτομα-μέλη ενος κόμματος, θα έχουν σίγουρα γεννηθει μέσα σε μια ιεραρχικη κοινωνία, θα μεγάλωσαν μέσα σε μια οικογένεια με ιεραρχία, ένα σχολείο με ιεραρχία, θα δεχόντουσαν κάθε μέρα και κάθε ώρα την επίδραση τής εκκλησίας και των μέσων "ενημέρωσης" και προπαγάνδας τού συστήματος, έτσι που όλα αυτα θα τούς έχουν μεταμορφώσει σε άτομα έτοιμα να δεχτουν, να υπηρετήσουν και να βοηθήσουν στην αναπαραγωγη τού συστήματος και των αξιων που τούς βάζει, με πρώτη φυσικα την ιεραρχία και συνεπως και την εξουσία. Πριν ακόμα μπουν μέσα στο κόμμα αυτα τα άτομα-μέλη θα έχουν με το καιρο καλουπωθει τόσο πολυ, που θα θεωρουν κάποια πράγματα που στη ουσία είναι εντελως παράλογα, όπως είναι για παράδειγμα η ιεραρχία και η εξουσία, φυσιολογικα, χωρις να αμφισβητουν ούτε το ένα εκατοστο τους. Ενω αντίθετα κάποια άλλα πράγματα εντελως φυσιολογικα, όπως είναι η απόλυτη ελευθερία, κοινωνικη και ατομικη, θα τα θεωρουν παράλογα και εξωπραγματικα, το ίδιο άλλωστε που συμβαίνει και με τη συντριπτικη πλειοψηφία των ανθρώπων.

Είναι αρκετα συνηθισμένο σήμερα στον καπιταλισμο, δυτικο και ανατολικο, ο άνθρωπος να χάνεται και να διαλύεται μέρα με τη μέρα, χρόνο με το χρόνο, στο εργοστάσιο, στο γραφείο και στην οικοδομη, χωρις την παραμικρη αντίδραση ή έστω αμφισβήτηση, και θεωρείται απόλυτα φυσικο ότι τού είναι αδύνατο να μπορέσει να φανταστει τον εαυτο του ελεύθερο, σε μια κοινωνία χειραφετημένη, χωρις ιεραρχία, εξουσία, καταπίεση και εκμετάλλευση.

Είτε το θέλουμε είτε όχι, κάπως έτσι μεγαλώνει κάθε άτομο στο σύγχρονο κράτος, και ασφαλως έτσι θα είναι και τα άτομα που στελεχώνουν τα κόμματα. Ατομα δηλαδη έτοιμα να δεχτουν την ιεραρχία και την εξουσία, να εξουσιαστουν και να εξουσιάσουν όπου τούς είναι δυνατο. Τέτοιου είδους σχέσεις αναπτύσσονται μεταξυ των ανθρώπων σ'οποιοδήποτε κράτος και τέτοιου είδους σχέσεις αναπτύσσουν και τα κομματικα μέλη και στελέχη στα σπίτια και στις δουλειες τους, αλλα αναμεταξυ τους, σχέσεις που καλλιεργουν και αναπτύσσουν τούς ανταγωνισμους και τον χαφιεδισμο.

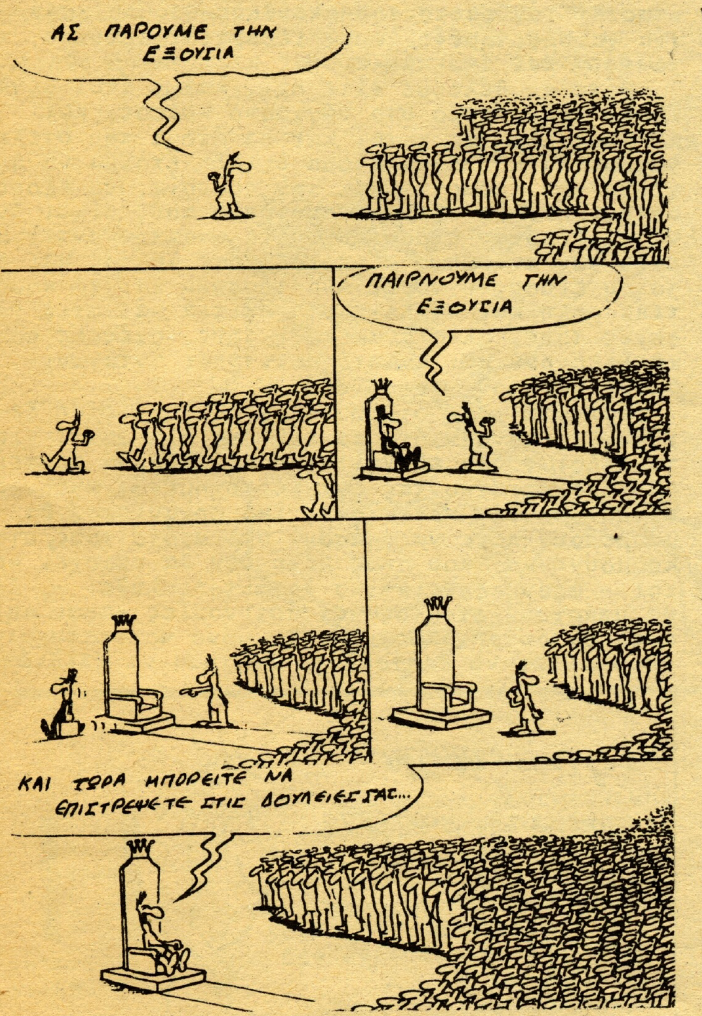
Φαίνεται ότι οι "σύντροφοι" μαρξιστες ξεχνουν, ή κάνουν ότι τα ξεχνουν όλα αυτα, γιατι αλλοιως δεν εξηγείται η αφέλεια να πιστεύουν ότι φτιάχνοντας ένα ιεραρχημένο, απόλυτα συγκεντρωτικο γραφειοκρατικο μηχανισμο, θα μπορέσουν ποτε να φτάσουν στο στόχο τους, στον κομμουνισμο, που όπως λένε δεν θα υπάρχει κράτος - αφου εξελεικτικα θα αυτοδιαλυθει -, δεν θα υπάρχουν στρατος και αστυνομίες -αφου και αυτα θα αυτοδιαλυθουν-. Το μόνο που πετυχαίνουν είναι να βοηθουν το σύστημα να επιβιώνει

και να αναπαράγεται, ή στη χειρότερη περίπτωση, θα καταφέρουν να αντικαταστήσουν τη μια ιεραρχία με μια άλλη -τη δικη τους-, πολυ πιο σφικτη, απρόσωπη και απάνθρωπη και, φυσικα, τη μια καταπίεση με μια άλλη, πολυ πιο σκληρη και φασιστικη.

Μίλησα πιο πάνω για ανταγωνισμους, βόλεμα και χαφιεδισμο, που βρίσκουν πρόσφορο έδαφος μέσα στα κόμματα. Ταυτόχρονα όμως το κόμμα, απο τη φύση του, καλλιεργει και αναπτύσσει τη γραφειοκρατεία.

Είδαμε πιο πάνω πως τα άτομα στον καπιταλισμο διαμορφώνονται με τέτοιο τρόπο, ώστε να είναι έτοιμα να δεχτουν τις αξίες τού συστήματος και το τρόπο ζωης που τούς παρέχει. Ας δούμε πώς αυτο επηρεάζει στη συνέχεια τη λειτουργία και την πορεία τού κόμματος.

Στην εξέλιξη τού κόμματος θα δωθει η ευκαιρία σε κάποιους ν'ανέβουν στην ιεραρχία του, είτε γιατι αυτοι υπερτερουν απέναντι στούς άλλους πνευματικα -όσον αφόρα δηλαδη την μόρφωση, τες γνώσεις και κύρια την ικανότητα τους να εκφράζονται-, είτε γιατι είναι πιο δραστήριοι και συμμετέχουν παραπάνω στην κομματικη δουλεια. Σιγα-σιγα, με την ανάπτυξη τού κόμματος, θα δημιουργηθουν κλαδικες οργανώσεις-συντεχνία, αγροτικη οργάνωση, νεολαία κ.λ.π.-, με αποτέλεσμα να δημιουργείται ένας τεράστιος όγκος δουλειας που πρέπει να γίνεται. Ταυτόχρονα με τον καιρο οι όμαδες βάσης, μέσα απο τις συνεχεις ανιαρές συσκέψεις, αρχίζουν να διαλύονται, μια και τα μέλη, απογοητευμένα απο τις άσκοπες συζητησεις που σε καμια περίπτωση δεν έχουν σχέση με τα προσωπικα τους προβλήματα και την καθημερινότητα που ζουν, απομακρίνονται. Αναγκαστικα τότε δημιουργούνται κάποιες θέσεις έμμισθων, που θα βγάλουν όλη εκείνη τη δουλεια. Οπότε αμέσως βλέπουμε να εμφανίζονται οι πρώτοι έμμισθοι, που με το καιρο πληθαίνουν. Σιγα-σιγα αρχίζει να δημιουργείται μια γραφειοκρατικη νοοτροπία, όλες οι δουλειες γίνονται απο τους έμμισθους και οι ομάδες βάσης, αν δεν είχαν ήδη διαλυθει, είναι πια σαν να μην υπάρχουν.

Οι διαδικασίες και δραστηριότητες—συσκέψεις, συνεδριάσεις, συζητήσεις, αχτιβ—αναστέλλονται επ'αόριστο, εχτός από μερικές, απόλυτα απαραίτητες, συνδιασκέψεις και συνέδρια, που μετατρέπονται σε καλοσκηνοθετημένα θέατρα. Η αδράνεια αυτη τού κομματικου μηχανισμου γίνεται ακόμα πιο έντονη, με την έντεχνη προώθηση της απο την ηγεσία, ώστε να μπορει να κάνει τη "δουλεια" της χωρις ενοχλητικους κομματικους ελέγχους και κριτικες. Κύριοι μέσα στο κόμμα μένουν πια οι γραφειοκράτες, που δουλεύουν σαν σε μια οποιαδήποτε επιχείρηση. Το κόμμα και οι κλαδικές του οργανώσεις μεταβάλλονται λοιπον σταδιακα σε κερδοσκοπικες επιχειρήσεις και δημιουργείται μια τάξη καλοφαγάδων γραφειοκρατων, βολεμένων όσο λίγοι μέσα στο σύστημα, που κάθε άλλο παρα την κοινωνικη ανατροπη επιδιώκει. Αντίθετα μάλιστα, προσφέρει ανεχτίμητες υπηρεσίες στο κράτος, βοηθώντας το σε όλα τα μέτωπα.

Κλασσικη περίπτωση στη Κύπρο αποτελει το ΑΚΕΛ και οι οργανώσεις του, και φυσικα η ΕΔΕΚ, που απο καιρο ακολουθει τον ίδιο δρόμο.

Επίσης η ύπαρξη - ανυπαρξία των φιλο-τροτσκιστων που συσπειρώθηκαν γύρω απο τη Σ. ΕΚΦΡΑΣΗ, καθως και η αυτοδιάλυση πριν μερικα χρόνια τού μαοϊκου ΚΚΚ, είναι ενδεικτικα για το πού οδηγει ένα σκεπτικο που βλεπει το δρόμο για την κοινωνικη ανατροπη να περνα μέσα απο κόμματα.

Παρ'όλα αυτα όμως το κείμενο τούτο δεν στοχεύει σε κανένα κόμμα ή οργάνωση ειδικα. Εκείνο που επιδιώκεται να τονιστει είναι:

Πρώτο, ότι το κόμμα δεν αφήνει κανένα άλλο δρόμο εχτος απο τη γραφειοκρατία και το φασισμο, και,

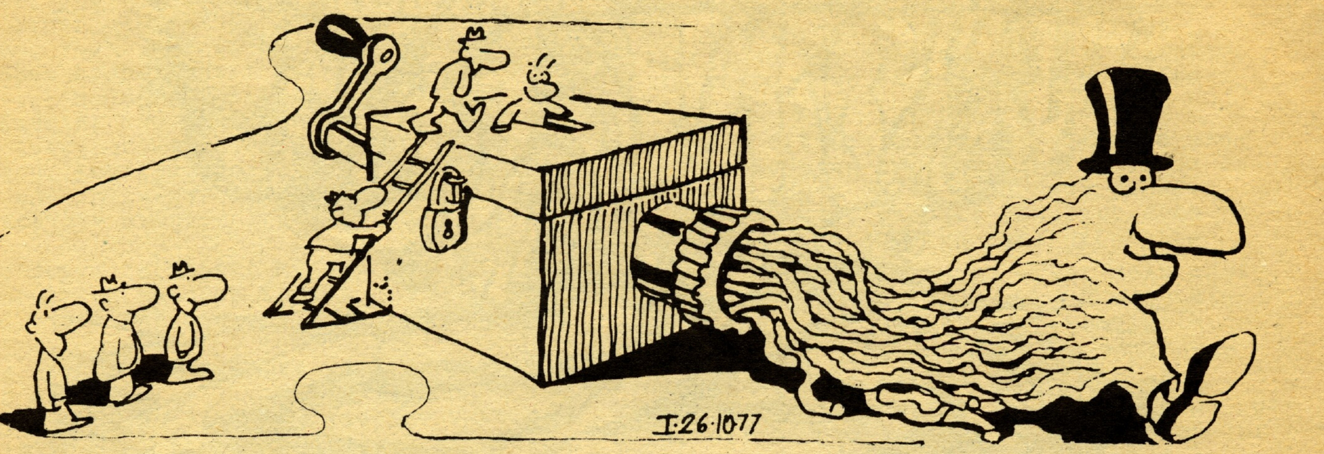
Δεύτερο, ότι σαν ιεραρχικο οργανωτικο σχήμα αναπαράγει την εξουσία και κάθε άλλο παρα στη κατάλυση κάθε ταξικης κοινωνίας οδηγει.

Αλλωστε έχουμε τόσα παραδείγματα γι'αυτο. Οποιος πιστεύει ότι η Ρωσσία τού Λένιν έσφαζε λίγα χρόνια μετα την επανάσταση τούς εξεγερμένους εναντίον της ναύτες της Κροστάνδης και τούς αναρχικους Μαχνοβίτες εντελως συμπτωματικα και τυχαία, θα πρέπει να είναι ηλίθιος. Το ματοκύλισμα τού ισπανικου λαου το 36-39, η Ουγγαρία τού 56, η Τσεχοσλοβακία τού 68, το Αφγανισταν και η Πολωνία τού σήμερα, θα πρέπει να μας έχουν πείσει.
Θέλουμε να ζήσουμε σε μια κοινωνία ελεύθερη και όχι να κάνουμε αλλαγη φρουρας στην εξουσία.

Αντωνίου Μάριος.

"Η καρδια κάνει τις επαναστάσεις, το μυαλο τις μεταρρυθμίσεις.
Το μυαλο βάζει τα πράγματα σε τάξη, η καρδια τα βάζει σε κίνηση.
Αλλα εκει όπου βρίσκονται σε κίνηση ο αναβρασμος, το πάθος, το αίμα, η ευαισθησία, μονάχα εκει κατοικει το πνεύμα."

ΕΚΛΟΓΕΣ ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ ΚΙ ΑΡΩΜΑΤΑ

Στη Κύπρο πλησιάζουν εκλογες. Κόμματα κι'οργανώσεις ετοιμάζονται γι'αυτο το ξέφρενο πανηγύρι. Ο Κύπριος ψηφοφόρος, όπως σε κάθε πανηγύρι έτσι και τώρα, θα καλεστει να συμετάσχει, εξασκώντας το "ιερο δικαίωμα τής ψήφου", περήφανα τιμώντας τον εαυτο του και τον τόπο του. Μπράβο του.

Είναι όμως και κάποιοι που θα θελήσουν να απέχουν απ'αυτη τη μανούβρα, ασυνειδητα ή συνειδητα. Είναι αυτοι που πιθανο να σκέφτονται πως όποιο υποψήφιο κι'αν ψηφίσουν, η κατάσταση για τους ίδιους ουσιαστικα δεν θ'αλλάξει σε τίποτα. Γι'αυτο θα προτιμήσουν ίσως τον κυριακάτικο τους ύπνο (που μάλλον θα ονειρεύονται όλη τη βδομάδα), αγνοώντας τις διάφορες εκκλήσεις για "μαζικη προσέλευση στις κάλπες"

Είναι και μερικοι άλλοι που θ'αρνηθουν να συμμετάσχουν, αφου τούς είναι πια ξεκάθαρο πως δεν είναι, παραακόμα μια κομπίνα τού κράτους. Τού κράτους που όσα πρόσωπα και ν'αλλάξει, θα παραμείνει στη βάση του το ίδιο, εξασκώντας πάντα την εξουσία του, μ'ένα παρόμοιο τρόπο και αλλάζοντας μόνο κάποια πρόσωπα ή χρώματα. Είναι αυτοι οι άλλοι που συνειδητα θα απέχουν, γιατι θέλουν ζωη με νόημα, έντονη, ζωντανη, και που έμαθαν, πως η μιζέρια τής επιβίωσης τους στη σημερινη κοινωνία σίγουρα δεν θ'αλλάξει με την άνοδο τού ενος ή τού άλλου ηγετίσκου στην εξουσία. Που δεν αρκούνται με μέσες λύσεις και ημίμετρα, αφου ξέρουν πως με κόκκαλα δεν χορταίνει ο πεινασμένος...

Λοιπον, όλοι αυτοι δεν θα έχουν το δικαίωμα να απέχουν, μια κι αυτο τώρα "ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ," σύμφωνα με ένα πρόσφατο νόμο που ψηφίστηκε στη Κυπριακη βουλη. Ο νόμος αυτος υποχρεώνει την συμμετοχη τού κάθε πολίτη στις εκλογες και προνοεί την ποινικη δίωξη του, σε περίπτωση που θ'αρνηθεί να συμμορφωθεί. Το κράτος με το νόμο αυτο καταπατα στοιχειώδεις ανθρώπινες ελευθερίες, φιμώνοντας αυθαίρετα για άλλη μια φορα την θέληση των οποιωνδήποτε διαφωνούντων

Ετσι βλέπουμε στη νεαρη δημοκρατία τής Κύπρου (που ούτε τα στοιχειώδη δικαιώματα μιας αστικης δημοκρατίας δυτικου τύπου δεν παρέχει) το"ιερο δικαίωμα τής ψήφου" να επιβάλλεται νομικα απο την εξουσία και να μετατρέπεται σε "ιερη υποχρέωση τής ψήφου".

Είναι και κάποιοι άλλοι που βλέπουν πως κανένας υποψήφιος και κανένα πολιτικο σχήμα δεν τούς κάνει, αλλα δέχονται να εκφραστουν στις εκλογες, ψηφίζοντας λευκο. Με τον τρόπο αυτο νοιώθουν να εκφράζουν την αντίθεση τους στα σημερινα κόμματα και πολιτευτες, χωρις ν'αποκλείουν όμως την πιθανη αποδοχη και ψήφιση μελλοντικων σχημάτων και ηγετων, μια και αποδέχονται τον κοινοβουλευτισμο.

Ισως βέβαια και κάποιοι να ψηφίσουν λευκο λόγω της δέσμευσης τους απο τον πρόσφατο νόμο που θεσπίστηκε πάνω στην υποχρεωτικη ψηφοφορία.

Το γεγονος πάντως είναι, πως το λευκο εκφράζει μια άποψη ισότιμη με την ψήφο στο ένα ή στο άλλο κόμμα ή ηγέτη. Είναι αναμφισβήτητα μια γνώμη που κανένας δεν έχει το δικαίωμα να την παραγνωρίσει, μέσα απο οποιεσδήποτε συνθήκες εκλογων που θέλουν να διεκδικουν τίτλους, όπως "δίκαιες" και "ανόθευτες"

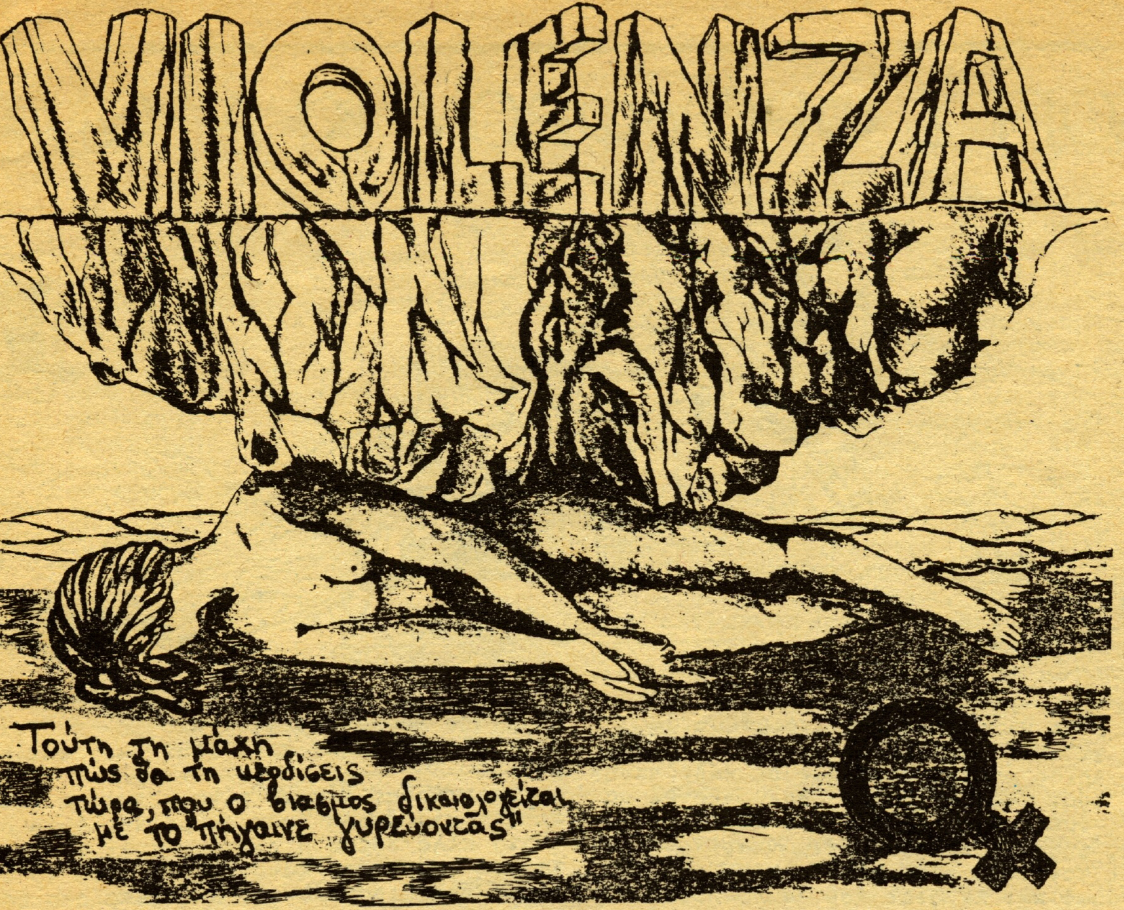
Αυτο που συνέβηκε κατα τη διάρκεια των τελευταίων εκλογων στη Κύπρο (κοινοτικων και βουλευτικων) είναι κάτι το πραγματικα γελοίο, και συνάμα εξωφρενικο, που μόνο σε μια μπασταρδεμένη αστικη δημοκρατία στυλ Κύπρου μπορει να συμβει: το λευκο μετράται σαν άκυρο κατα την καταμέτρηση και διανομη των ψήφων. Ετσι χάνει τον χαρακτήρα του, ισοπεδώνεται και περιθωποιειται, αφου ταξινομείται μαζι με τις ψήφους ανθρώπων (κυριως αναλφάβητων και στοιχείων λούμπεν) που, θεληταή αθελητα, γράφουν ή μουντζώνουν στο ψηφοδέλτιο τους, ή σταυρώνουν παραπάνω απο ενα υποψήφιο κομμα.

Ο λαος της Κύπρου, με μια ανύπαρκτη πολιτικη συνείδηση, ανέχεται να παιζεται αυτη όλη η κομπίνα, χωρις σχεδον καθόλου αντιδράσεις, με μια παθητικη στο σύνολο του αντιμετώπιση.

Μα όπως λέει κι'ο Διονύσης:

"Φταίνε τα τραγούδια του
φταίει κι'ο λυράρης
μα φταίει κι'ο ίδιος ο λαος
γιατι είναι μαραζιάρης"

Αναρωτήθηκε ποτε κανένας άντρας πόσο φρικτη θα ήταν η ζωη του σε μια κοινωνία με αντίστροφους ρόλους; Μια κοινωνία όπου η γυναίκα θα ήταν η εξουσία, η δυνατη, η λογικη και αυτος ο ανίσχυρος, ο εξουσιαζόμενος, ο "γελοία" συναισθηματικος. Μια κοινωνία όπου αυτος θα υποβιβαζόταν σε σεξουαλικο αντικείμενο, όπου θα διέτρεχε τον αιώνιο κίνδυνο να βιαστει κάθε φορα που θα γυρνούσε το βράδυ στο σπίτι μόνος. Αν αυτος θα ήταν υποχρεωμένος μετα απο ένα βιασμο να νοιώθει φόβους, ντροπη και ενοχες, έχοντας κι απο πάνω μια κοινωνία να τον κατακρίνει, γιατι αυτος τάχα "πήγαινε γυρεύοντας" με τη προκλητικη του εμφάνιση και συμπεριφορα.

Βέβαια η κοινωνία δεν είναι έτσι. Η βία και η καταπίεση για τις γυναίκες είναι μια καθημερινότητα. Βιασμοι γίνονται κάθε μέρα, κάθε στιγμη, σε κάθε γωνια τής γης. Κάπου-κάπου μερικοι - οι πιο συναρπαστικοι- θα περάσουν ίσως σαν ειδήσεις για να γεμίσουν τις σελίδες κάποιας εφημερίδας. Πέρα όμως απο τις εξωφρενικες αναλύσεις τών εφημερίδων, που παρουσιάζουν την εγκληματικη αυτη πράξη σαν θρύλλερ, ο βιασμος αποτελει ένα θέμα ταμπου. Είναι ένα καθημερινο έγκλημα που θεληματικα αποσιωπείται, τόσο απο τούς άντρες, που διατηρουν έτσι τη κυριαρχία τους, όσο κι απο τις γυναίκες, που ενω νοιώθουν την αγανάκτηση και το δίκαιο να τις πνίγει, φοβούνται να εκφράσουν τη διαμαρτυρία τους και να παλέψουν ενάντια στο έγκλημα αυτο.

ΒΙΑΣΜΟΣ: ΜΥΘΟΣ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

"Βιασμος είναι η βίαιη σεξουαλικη πράξη που υφίσταται ένα άτομο χωρις τη συγκατάθεση του, ή η βίαιη σεξουαλικη επίθεση ενος άντρα (η περισσότερων αντρων) σε μια γυναίκα, ένα παιδι, ή πιο σπάνια σ'ένα νεαρο αγόρι."*

Αν και βιασμοι γίνονται καθημερινα, ποτε κανένας ανθρωπιστης, ιδεαλιστης, πολιτικος ή φιλόσοφος δεν ασχολήθηκε σοβαρα με το θέμα αυτο. Αντίθετα η λογοτεχνία, τα φιλμς και οι καθημερινες κουβέντες, αφήνουν να εννοηθει ότι ο βιασμος είναι η κρυφη επιθυμία κάθε γυναίκας, διαστρευλώνοντας τη πραγματικοτητα. Αν σ'αυτα προστεθουν και οι διαφορες ψυχολογικες μελέτες, που λένε οτι φαντασιώσεις βιασμου έχουν τόσο οι γυναίκες όσο και οι άντρες, και άρα οι γυναίκες επιζητουν το βιασμο τους, επισφραγίζεται και επιστημονικα η όλη εικόνα ότι ο βιασμος είναι κάτι φυσιολογικο.

Είναι όμως αρκετη μια φαντασίωση για να καταλήξει κάποιος στο συμπέρασμα ότι η γυναίκα θέλει να βιαστει; Δεν έχουμε φτάσει βέβαια σ'ένα τόσο εξωφρενικο σημείο μαζοχισμου. Η "επιθυμία" τής γυναίκας να βιαστει έρχεται σε αντίφαση με τη γυναικεία "φύση", που πρώτη η κοινωνία αποδέχεται: Απο τη μια μάς παρουσιάζει ευαίσθητες, συναισθηματικες και τρυφερες και απο την άλλη μαζοχιστικα όντα που θέλουν να βιαστουν και να κακοποιηθουν.

Πολλες φορες ο βιασμος παρουσιάζεται σαν το "αναπόφευκτο" αποτέλεσμα τής έλλειψης σεξουαλικων σχέσεων. Είναι όμως, τις πιο πολλες φορες, κυρίως, η ανάγκη τού αντρα να επιβληθει και να επιβεβαιωθει σεξουαλικα.

Οι ψυχολόγοι, λοιπον, και οι κάθε λογης "σοφοι" αυτης τής κοινωνίας, καλα θα έκαναν ν'ασχοληθουν με την αντρικη επιθυμία για επιβολη και βία, παρα να πλασάρουν εξωφρενικες θεωρίες περι γυναικείου μαζοχισμου. Το να επεμβαίνει ο άντρας βίαια στο σώμα τής γυναίκας, παρ'όλες τις διαμαρτυρίες της και τη φυσικη της αντίσταση, δεν είναι τίποτ'άλλο παρα η επιβολη τού αρσενικου πάνω στο θηλυκο, μια αναμέτρηση μυικης δύναμης που οδηγει το αρσενικο στη "θριαμβευτικη" απόδειξη τού αντρισμου του.

Η συχνη αντρικη δικαιολογία που ακούμε για το βιασμο, είναι ότι η γυναίκα "πήγαινε γυρεύοντας" με το προκλητικο της ντύσιμο και

*Απο το βιβλίο "Εμεις και το σώμα μας" σελ.78

τη συμπεριφορα της. Βλέπετε, στη σημερινη κοινωνία ηγυναίκα πάντα είναι ο φταίχτης. Οι άντρες είναι οι αλανθαστοι, που απλα "ανταποκρίνονται" στη γυναικεία πρόκληση... Η αλήθεια όμως είναι, ότι η επιθυμία για βιασμο δεν οφείλεται στη προκλητικότητα τής γυναίκας. Αυτο που ωθει τον άντρα να βιάσει δεν είναι ούτε το όμορφο πρόσωπο ούτε το καλοφτιαγμένο κορμι με τις αρμονικες κινήσεις. Ο άντρας που βιάζει ελκύεται απο το ότι η γυναίκα είναι μόνη και ανίσχυρη και έτσι σίγουρος για το θρίαμβο του. Ανυπεράσπιστες και απομονωμένες γυναίκες κάθε ηλικίας, γριες και νεαρα κορίτσια, πέφτουν συνήθως θύματα βιασμου.

Ακούμε συχνα σε παρέες αντρων, να μάς λένε πώς "θέλουμε" να κάνουμε έρωτα:

"Ολες οι γυναίκες αγαπουν να κάνουν έρωτα βίαια"

"Καμμια γυναίκα δεν μπορει να βιαστει αν δεν το θέλει"

"Οι γυναίκες όταν λένε όχι εννοουν ναι".

Φράσεις "ανώδυνες", καθημερινες, που κι εμεις με τη σειρα μας αφήνουμε να περάσουν αδιαμαρτύρητα. Λόγια αντρων, που όπως φαίνεται, ξέρουν καλύτερα απο μάς τι θέλουμε, χωρις φυσικα να έχουν κάνει το κόπο να μάς ρωτήσουν.

Αν μια γυναίκα δεν θέλει να έχει σεξουαλικη επαφη με κάποιον άντρα, κι αυτος συνεχίζει χωρις τη θέληση της, τότε πρόκειται περι βιασμου. Μ'αυτη την έννοια βιαστης δεν είναι μόνο ο σεξουαλικα διεστραμμένος που γυρεύει ξεμοναχιασμένες γυναίκες στο δρόμο, αλλα οποιοσδήποτε. Βιαστης μπορει να είναι ο πατέρας μας, ο αδελφος μας, ο άντρας μας, ο φίλος μας.

Βιαστες απο τούς οποίους κανένας νόμος δεν μπορει να μάς "προστατέψει", μια και βιασμος ανάμεσα στα ζευγάρια "δεν υφίσταται". βιασμοί που γίνονται απο τούς άντρες "προστάτες" μας λόγω τής εξάρτησης τής γυναίκας απο τον άντρα. Μιας εξάρτησης συναισθηματικης, οικονομικης, που καθηλώνει τη γυναίκα και εξουδετερώνει την αντισταση της. βιασμοί που γίνονται με βάση την ανασφάλεια που μάς δημιουργουν τα γυναικεία πρότυπα και που μας αναγκάζουν να κάνουμε έρωτα χωρις πραγματικα να το θέλουμε· ο φόβος μη μάς κατατάξουν στη κατηγορία των ψυχρων γυναικων ή των σεμνότυφων παρθένων, τα υπονοούμενα ότι δεν είμαστε γυναίκες αφου δεν θέλουμε να μάς πηδήξουν, οι σαρκασμοι ότι είμαστε ανώμαλες και κομπλεξικες αφου δε συμπεριφερόμαστε σαν χαδιάρικες γατούλες, μας αναγκάζουν να υποκύψουμε στις ορέξεις τους. Περιπτώσεις απο τις οποίες ευχαρίστως θα ξεφεύγαμε διακριτικα αν μπορούσαμε. Περιπτώσεις όμως που δε τολμούμε να πούμε ξεκάθαρα όχι, μήπως και δεν φανούμε αρκετα "απελευθερωμένες".

Μα όπως και νά'ναι ο βιασμος μας, με απειλη όπλου ή όχι, με χτυπήματα ή με συναισθηματικους εκβιασμους, σε απόμερα δρομάκια ή κάτω απο ρομαντικα σεντόνια, η πράξη αυτη αποτελει πάντα μια πράξη αδιαφορίας για τα αισθήματα της γυναίκας.

"Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ"

Χάρη στα διάφορα γυναικεία κινήματα ένας συνέχεια αυξανόμενος αριθμος βιασμων καταγγέλεται τώρα στα δικαστήρια. Θετικο απο την άποψη ότι η γυναίκα τολμα να γνωστοποιει την αγανάκτηση της, σε μια απελπισμένη προσπάθεια να βρει δικαίωση. Μπορει όμως να δικαιωθει απο το νομικο καθέστως τού κράτους και τα όργανα τάξης όπου υπερασπίζεται η αντρικη εξουσία, τη στιγμη μάλιστα που κατηγορειται η αντρικη βία; Βέβαια, γρήγορα αναχαλύπτει ότι ο νόμος και οι εκπρόσωποι του την καταλαβαίνουν τόσο, όσο και ο άντρας που τη βίασε.

Μια γυναίκα, θύμα βιασμου, που καταφεύγει στη δικαιοσύνη, θάρθει πρώτα αντιμέτωπη με τους αστυνομικους -όργανα κρατικης βίας- οι οποίοι είναι τόσο αναίσθητοι και απάνθρωποι, που είναι πραγματικα απίθανο να μπορουν να φτάσουν σ'ένα κάποιο σημείο ευαισθητοποίησης. Αντίθετα το πιο πιθανο είναι πως κι αυτοι με τη σειρα τους θα κάνουν αισχρες προτάσεις.

Σε μια δεύτερη φάση, η γυναίκα θα υποστει μια ιατρικη εξέταση στην οποία θα διερευνηθει πρώτα αν το θύμα ήταν παρθένα και μετα αν έχει υποστει κακώσεις. Αν το θύμα είχε το "θράσος" να έχει σεξουαλικη ζωη πριν το βιασμο, τότε είναι πολυ αμφίβολο αν θα κερδίσει τη μάχη. Η κοινωνία έρχεται έτσι να απαιτήσει τη γυναικεία αγνότητα. Σε περίπτωση που το θύμα ήταν παρθένα, αυτο θα θεωρηθει σαν θετικο στοιχείο για τη γυναίκα. Είναι σίγουρο βέβαια, ότι σε μια παρθένα -θύμα βιασμου- οι ψυχολογικες επιπτώσεις είναι πιο σοβαρες, γιατι ή σεξουαλικη της ζωη αρχίζει με τη φρικτη εμπειρία ενος βιασμου.

Αυτο φυσικα, δεν σημαίνει ότι στη μη παρθένα δεν δημιουργούνται τραύματα. Ο βιασμος είναι πάντα βιασμος, είτε το θύμα είναι παρθένα είτε δεν είναι. Οσον αφορα τις κακώσεις, η προσπάθεια τής γυναίκας γίνεται ακόμα πιο δύσκολη σε περίπτωση που το θύμα δεν έχει εμφανη σημεία κακοποίησης, γιατι "δεν υπάρχουν τεκμήρια". Ας μην ξεχνάμε όμως, ότι σε πολλες περιπτώσεις ο βιασμος γίνεται κάτω απο την απειλη όπλου, που δεν αφήνει σωματικα σημάδια και όπου η γυναίκα δεν μπορει να αντιδράσει.

Η δίκη αποτελει το αποκορύφωμα όλης αυτης τής εξευτελιστικης διαδικασίας. Η γυναίκα σύντομα θα διαπιστώσει ότι ο βιασμος είναι εύκολο να γίνει αλλα δύσκολο ν'αποδειχτει.

Ανάμεσα στις υποθέσεις που αποσχολουν το δικαστήριο, το έγκλημα τού βιασμου είναι μοναδικο στο είδος του, παρουσιάζοντας την εξης ιδιαιτερότητα: σε μια δίκη βιασμου η απόδειξη του βαραίνει διπλα τη γυναίκα. Η γυναίκα, όχι μόνο πρέπει ν'αποδείξει την ενοχη τού βιαστη της, αλλα και τη δικη της αθωότητα. Στις άλλες δικαστικες υποθέσεις ο κατηγορούμενος είναι αθώος μέχρι αποδείξεως τού εναντίον, πράγμα που ισχύει και στο βιασμο. Αλλα αντίθετα προς τις άλλες δίκες, εδω, το θύμα δεν θεωρείται εκ δεδομένου αθώα, αλλα υποχρεούται να τ'αποδείξει. Ο βιασμος είναι ίσως το μόνο έγκλημα που ο φταίχτης βγαίνει αθώος και το θύμα ένοχος, όπου τόσο η κατηγορούσα αρχη όσο και η υπεράσπιση προσπαθουν ν'αποδείξουν την αθωότητα τού κατηγορουμένου.

Στη διάρκεια τής δίκης, η προσωπικότητα τής γυναίκας θα παίξει καθοριστικο ρόλο για τη αθώωση της ή όχι. Αντίθετα προς τις άλλες υποθέσεις, όπου εξετάζονται οι προσωπικότητες και των δυο, στη περίπτωση αυτη εξετάζεται μόνο τής γυναίκας. Η γυναίκα πρέπει ν'αποδείξει ότι η ζωη της είναι μέσα στα πλαίσια τής "κοινωνικης ηθικης", ότι εκπληρώνει τα "καθήκοντα" της σαν "καλός πολίτης" και ότι δεν προκάλεσε με κανένα τρόπο το βιαστη της.

Οπως βλέπουμε, μια γυναίκα που επιθυμει να καταγγείλει το βιασμο της, θα βρει ελάχιστη, ή καμμια υποστήριξη απο την αστυνομία ή το δικαστήριο. Δημιουργείται λοιπον το ερώτημα γιατι να καταγγέλλουμε τούς βιασμους. Καιρος όμως να πάψει ο βιασμος να θεωρείται θέμα ασήμαντο και να περνα απαρατήρητο. Καιρος να πάψει η γυναικα να σιωπα μπροστα σ'ένα τέτοιο έγκλημα. Ισως έτσι οι νόμοι γίνουν λιγότερο άδικοι, χωρις αυτο να σημαίνει ότι θα λυθει το πρόβλημα τού βιασμου.

ΑΝΤΙ ΕΠΙΛΟΓΟΥ...

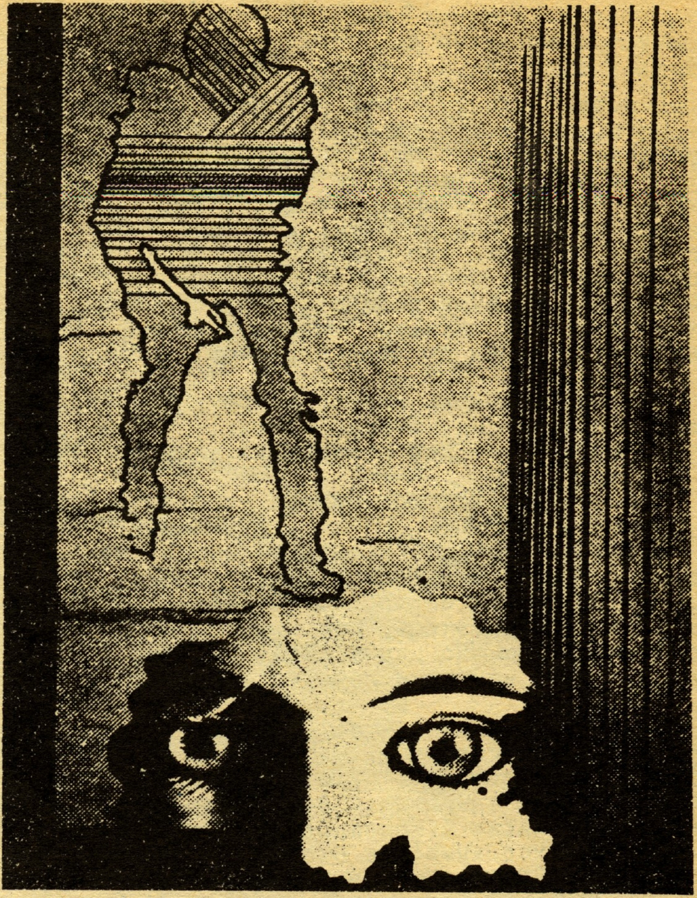
Ζούμε σε μια κοινωνία ιεραρχικα δομημένη, βασισμένη πάνω σε ανταγωνισμους και συμφέροντα. Μια κοινωνία που μας επιβάλλει να μπαίνουμε στους καθορισμενους ρόλους εξουσιαστη και εξουσιαζόμενου. Φυσικα απο αυτο το γενικο κοινωνικο πλαισιο δεν ξεφεύγουν και οι σχέσεις άντρα-γυναίκας(εξουσιαστη-εξουσιαζόμενου), καθορισμένοι απο τότε που διαχωρίστηκαν οι ρόλοι. Ο άντρας καθορίστηκε να είναι ο δυνατος, ο σκληρος, ο ενεργητικος, αυτος που θα παίρνει όλες τις πρωτοβουλίες. Η γυναίκα πρέπει να είναι η παθητικη, η άβουλη, η χωρις προσωπικότητα και ανεξαρτησία, το πρόθυμο αντικείμενο ηδονης και φροντίδας για τούς άλλους. Μέσα στη σεξουαλικη τους ζωη, πολυ περισσότερο, πρέπει ν'ανταποκρίνονται σ'αυτες τις κοινωνικες νόρμες. Οσο η σεξουαλικη ζωη θα βασίζεται πάνω σε μια σχέση ισχυρου και αδύνατου, θ'αποτελει πάντα ένα φαινόμενο εξουσίας και ο βιασμος θα έρχεται σαν αποτέλεσμα και πρακτικη απόδειξη τής εξουσίας αυτης. Εξάλειψη του δεν μπορει να υπάρξει αν δεν αλλάξουν οι δομες τής σημερινης εξουσιαστικης κοινωνίας.

Μέχρι τότε όμως εμεις θα ζούμε με την καθημερινη απειλη τού βιασμου. Καλύτερα λοιπον να προετοιμάσουμε ψυχολογικα και σωματικα τον εαυτο μας στην ιδέα τού πιθανου βιασμου μας, παρα να βρεθούμε ξαφνικα ανυπεράσπιστες στο έλεος τού βιαστη. Μερικες τεχνικες αυτοάμυνας είναι χρήσιμες και επιπλέον μάς δίνουν σιγουρια κι αυτοπεποίθηση. Σε περίπτωση βιασμου δεν πρέπει να διστάζουμε ν'αμυνόμαστε μ'όλα τα μέσα που διαθέτουμε: τσάντες, βιβλία ή οτιδήποτε άλλο βαρυ αντικείμενο έχουμε. Μερικες γυναίκες νοιώθουν πιο σίγουρες έχοντας πάντα στη τσάντα τους ένα σπραίϋ. Συνήθως οι περισσότερες γυναίκες, έχοντας μεγαλώσει σ'ένα προστατευτικο περιβάλλον όπου τα "καθωσπρέπει" κορίτσια δεν παλεύουν, ούτε αντιδρουν, διστάζουν να χρησιμοποιήσουν βία. Ας μη ξεχνάμε όμως ότι εδω πρόκειται για τη ψυχικη και σωματικη μας ακεραιότητα. Δεν θέλουμε τη βία. Δεν πιστεύουμε οτι η αυτοάμυνα είναι η λύση στο πρόβλημα τού βιασμου, ούτε προσπαθούμε να δώσουμε συνταγες για την αποφυγη του. Στόχος μας είναι η εξάλειψη τού βιασμου και όχι απλα ν'αντιμετωπίζεται και ν'αποφεύγεται σ'ένα επίπεδο προσωπικο. Τα μπαλλώματα όπως το να κλειδωνόμαστε νωρις στο σπίτι, ν'αποφεύγουμε τούς έρημους δρόμους, ή να κυκλοφορούμε πάντα με τούς άντρες-προστάτες μας, όχι μόνο δεν προσφέρουν ουσιαστικη λύση, αλλα αντίθετα διαιωνίζουν την αντρικη κυριαρχία.

Ο βιασμος αποτελει μια πολυ πετυχημένη αντρικη μέθοδο, το πιο ακαταμάχητο όπλο που έχει ο άντρας, για να κρατήσει τη γυναίκα σε μια κατάσταση φόβου και υποταγης και ν'αποκλείσει έτσι κάθε αντίδραση της. Ο βιασμος δεν θα σταματήσει με το να κλείνεται η γυναίκα στο σπίτι. Μόνο μέσα απο τη δικη της πάλη ενάντια σε κάθε καθορισμο μπορει ν'αντισταθει στο βιασμο. Πρέπει να πάψει να πιστεύει οτι είναι μια άβουλη και υποταγμένη ύπαρξη. Ν'αρνηθει το παθητικο ρόλο που τής έχει επιβληθει. Να σταματήσει να υποκύπτει.

Θέλουμε να κυκλοφορούμε άφοβα, όπου και όποτε θέλουμε. Θέλουμε να υπάρχουμε για μάς. Θέλουμε το κορμι μας να μάς ανήκει. Θέλουμε να υπάρχουμε σαν αυτόνομοι και ανεξάρτητοι άνθρωποι. Ο βιασμος θα σταματήσει όταν πάψουν να υπάρχουν ισχυροι και αδύνατοι.

Γεωργία Φ. Αννα Χριστοδουλίδου

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΤΗΤΑ...

Νύχτα, μια εικόνα και αναφυλλητα. Ναι, δικα μου.

Κλαίω; στ'αλήθεια κλαίω; Μετα απο ένα χρόνο, τόσο μεγάλη πληγη, τόσο βαθεια χωμένη, δεν τα κατάφερα, δεν έσβησε.

Ενα τεράστιο παγωμένο δωμάτιο. Εγω γυμνη, ένα σακκι, σάρκα και κόκκαλα, αφημένο στη γωνια, χωρις να σκέφτομαι. Ισως δεν ήθελα, ισως δεν μπορούσα. Ενα χέρι με μάζεψε, μ'έβαλε σ'ένα κρεβάτι. Και το πρωί έφυγα, απλα εφυγα.

Πήγα να τον δω και με ρώτησε αν θέλω να μείνω. Ηθελα κι έμεινα. Ξαφνικα σηκώνεται και μού λέει: "Αυτο δεν ήθελες; πάρτο...", και πέφτοντας πάνω μου μ'όλο του το βαρος χύνει σε χρόνο μηδεν.

Και γω ρε διάολε ήθελα μια συντροφια για την ατέλειωτη νυχτα...

Περιπατος στη παραλία, εγω, δυο φίλες, το φεγγάρι, τ'άστρα και τέσσερεις ποδηλάτες. Περνουν σα βολίδες απο δίπλα μας, μάς φοβίζουν, μάς χουφτώνουν με τα χέρια, μάς βρίζουν.

-"Αντε στο καλο άνθρωποι μου. Εμεις σάς ενοχλήσαμε; Τότε εσεις γιατι μάς ενοχλείτε;"

Σε λίγο: -"Στο διάολο, μαλάκες, σαν δεν ντρέπεστε λέω γω!"

Δεν καταλαβαίνουν ή κάνουν ότι δεν καταλαβαίνουν. Γίνομαι φέσι, απλώνω το χέρι και χαστουκίζω, φρικάροντας ταυτόχρονα με τον εαυτο μου.

"Μα εγω είμαι κατα της βίας!"

Σοφος αυτος που είπε ότι όλοι κρύβουμε ένα λιοντάρι μέσα μας, σοφότερος όμως αυτος που είπε ότι "η βία φέρνει βία".

Βράδυ 11 η ώρα στη Λυών. Εγω και μια φιλη στο δρόμο για το σπιτι.
Ενας "τύπος" μάς ακολουθεί. Ταχύνουμε το βήμα μας, φτάνοντας στα σκαλια της πολυκατοικιας τρέχοντας.

Η φίλη μου τρομαγμένη,
-βγάλε γρήγορα τα κλειδια. Νομίζω ότι ο τύπος ξεκουμπώνει το παντελόνι του.

Εξαλλη εγω,
-ειναι απαράδεκτο! Εχουμε γίνει νευρασθενικες. Έχουμε φτάσει στο σημείο να υποψιαζόμαστε οτι ο καθένας τριγύρω μας είναι έτοιμος να μάς επιτεθεί και να μάς βιάσει.

Μπροστα μου η πόρτα τα χέρια μου τρέμουν και αντι να ξεκλειδώνω κλειδώνω. Αυτος δίπλα μας, με ξεκουμπωμένο το παντελόνι, μαλακίζεται. Η φίλη μου το μόνο που σκέφτεται είναι να γυρίσει το κλειδι και να κλείσει η πόρτα πισω απο τις πλάτες μας. Κρυμένη πίσω μου, με μια έκφραση αηδίας στο πρόσωπο, αποφεύγει να τον κυτάξει. Ο τυπος πάντα δίπλα μας, βυθισμένος στο δικο του κόσμο, δεν μάς κυτα, δεν μάς μιλα, δεν ζητα τίποτα. Δεν επιχειρει να μάς επιτεθει. Τού αρκει η εικόνα μας.

Αγανακτω φοβερα. Με εξοργίζει το αποχαυνωμένο του ύφος. Τον βρίζω, τον ταρακουνω, θέλοντας να τον βγάλω απο το κόσμο τής φαντασίας. Απο φόβο άραγε ή απο ντροπη;

Μετα απο κάποιο χρόνο η φίλη μου κατορθώνει επιτελους ν'ανοίξει τη "σωτηρια" πόρτα.

Μπαίνουμε μέσα και σωριάζομαι, πραγματικο ράκος. Τρέμω ολόκληρη. Οι σκηνες στρυφογυρίζουν στο μυαλο μου. Απορω για τις αντιδράσεις μου. Μου φαίνονται τελείως γελοίες και άλογες.

Τ'αποτέλεσμα αυτηςτής περιπέτειας;
Φωνάζω οτι η νύχτα ανήκει και σ'εμας, αλλα εγω κλειδώνομαι σπιτι απο τις οχτω. Περπατω και νομίζω οτι σε κάθε γωνια βρίσκεται και ένας άντρας έτοιμος να χυμήξει επάνω μου.

Φόβοι προσωπικοι, εσωτερικευμένοι, αποτέλεσμα της ανικανότητας που μούχουν επιβάλει στο ν'αντιμετωπίζω παρόμοιες καταστάσεις, αλλα και μια κοινωνικη πραγματικότητα, ρόλοι γυναικείοι καθημερινα αναπαραγωμένοι.

Ποτε δεν μπορούσα να εξηγήσω γιατι οι γονεις μου δεν μ'άφηναν μόνη το βράδυ έξω. Ωσπου μια μέρα κατάλαβα μόνη μου.

Ενα βράδυ - ήμουν τότε μόλις 8 χρονων - αφου με συνόδεψαν μέχρι την είσοδο τής πολυκατοικίας μας, περίμενα το ανσανσερ. Περίμενε μαζι μου κι ένας άντρας καλοντυμένος, γύρω στα 30.

Μπήκα πρώτη. Είχε πατήσει το κουμπι τού έκτου όταν ένιωσα τα χέρια του να μού σηκώνουν τη φούστα χαϊδεύοντας μου τα πόδια. Αρχισε να με φιλα στο λαιμο, στα μάγουλα στα χείλη. Τα χέρια του έφτασαν στο άγουρο στήθος μου. Ενιωθα άσχημα, προσπαθούσα με διάφορες κινήσεις να τον αποφύγω. Μα δεν σταματούσε. Διάφορες σκέψεις περνούσαν απ'το μυαλο μου βιαστικα, προσπαθώντας να καταλάβω τί ζητούσε απο μένα, τί έκανε.

Αμήχανα πάτησα το στοπ. Βρεθήκαμε μεταξυ πέμπτου και τέταρτου . Ξαναπάτησε για τρίτη φορα ισόγειο. Οσο άκουγα την βαρια του ανάσα, τόσο η αγωνια μου μεγάλωνε. Κοιτούσα γύρω μου τούς ξύλινους τοίχους τού ανσανσερ, και προσπαθούσα νάβρω τρόπο να ξεφύγω. Δεν εύρισκα λύση. Αρχισα να φωνάζω βοήθεια με όση δύναμη μού έμενε. Ελπιζα κάποιος να μ'ακούσει. Τίποτα. Φτάνοντας στο ισόγειο έφυγε.

Βγαίνοντας φοβισμένη, ανέβηκα στον τέταρτο με τις σκάλες. Λαχανιασμένη χτύπησα το κουδούνι. Μού φάνηκε αιώνας το λεπτο που έκαναν για να μού ανοίξουν. Στις πολλαπλές ερωτήσεις των γονιών μου, είπα με όλη την παιδικη μου αφέλεια, πως"κάποιος ξένος με χάϊδευε στο ανσανσερ". Ντρεπόμουν, αλλα συνάμα φοβόμουν να δώσω οποιαδήποτε άλλη εξήγηση.

Ποτε δεντο ξέχασα. Μίσος και αηδία γι'αυτον και για οποιοδήποτε άλλο επιχειρήσει να με χρησιμοποιήσει σαν αντικείμενο.

Λυων, δώδεκα παρα τέταρτο. Η συντροφια διαλύεται. Πρέπει να τρέξω να προλάβω το τελευταίο λεωφορείο. Φοβάμαι να γυρίσω στο σπίτι μόνη. Ντρέπομαι να ζητήσω απο τ'αγόρια να με συνοδέψουν. Θα με κοροϊδέψουν, θα γελάσουν, θα με πουν και πάλι αδύναμο και δειλο θηλυκο.

Φεύγω μόνη. Η νύχτα είναι όμορφη, οι δρομοι ολόφωτοι. Ξαφνικα μου έρχεται η "τρελλη" επιθυμία να γυρίσω με τα πόδια, να περπατήσω στους δρόμους χαμένη στις σκέψεις μου. Το σκεφτομαι για λίγο. Τελικα "λογικεύομαι" και προχωρω στη στάση. Ενα αρσενικο δίπλα με τρώει με τα μάτια. Μ'ενοχλει το λαίμαργο βλέμμα του μα προσπαθω να το παίξω αδιάφορη. Μπαίνω στο λεωφορείο, ο τύπος κάθεται δίπλα μου και μού κολλα σαν βδέλλα. Σηκώνομαι και στέκομαι δίπλα σ'ένα ηλικιωμένο κύριο για ασφάλεια. Ο τύπος με πλησιάζει και αρχίζει χυδαίες προτάσεις. Πανικοβάλλομαι. Κυτάζω τον κόσμο ζητώντας βουβα βοήθεια με τα μάτια. Τίποτα... αδιαφορία, τίποτα δεν τρέχει (συνηθισμένο φαινόμενο τα καμάκια στο λεωφορείο) Εχω χαζέψει απο το φόβο, ξεχνω να κατέβω στη στάση. Αρχίζω να τρέμω, πατω βιαστικα το κουδούνι και στην επόμενη στάση ορμω έξω σαν τρελλη.

Περπατω βιαστικα, σχεδον τρέχοντας. Το αρσενικο πάντα πίσω μου. Ακούω τα βήματά του, τον ακούω να μού μιλα. Προσπαθω να ηρεμήσω, να μην δείξω τον φόβο μου. Χώνω βιαστικα τα χέρια μου που τρέμουν στις τσέπες και τού λέω άγρια να φύγει. Δεν μιλα, οι προθέσεις του ομως είναι ολοφάνερες. Χαμογελα θριαμβευτικα στο υποψήφιο θύμα του και απλώνει τα χέρια.

Τον σπρώχνω: "κάτω τα βρωμόχερα σου μαλάκα".
Κατατρομαγμένη το βάζω στα πόδια. Η κάτω πόρτα τής πολυκατοικίας είναι ανοιχτη. Ωραία, ίσως τα καταφέρω να φτάσω μέχρι εκει. Δεν προλαβαίνω να κλεισω τη πόρτα. Ο τύπος μ'αρπάζει και προσπαθει να μού ξεσχίσει τα ρούχα. Τα παράθυρα γύρω ολόφωτα. Αρχίζω να φωνάζω απεγνωσμένα βοήθεια. Μάταια, κανεις δεν θέλει να μ'ακούσει. Ο φόβος μού δίνει δύναμη.

Αρχίζω να τον χτυπω με μια δύναμη που ποτε δεν πίστευα ότι είχα. Ο τύπος ξαφνιάζεται. Τον χτυπω μ'όλα τα μέσα που έχω: χέρια, πόδια τσάντα, δόντια. Οι ρόλοι ανατρέπονται. Τώρα αυτος είναι που φοβάται. Απο την επίθεση το γυρίζει στην άμυνα. Προσπαθει να φύγει. Δεν τον αφήνω. Πάνω του εκφράζω όλη την αγανάκτηση μου γι'αυτη την αντροκρατούμενη κοινωνια, γι'αυτη την κοινωνία που ανάμεσα στα τόσα άλλα, μού απαγορεύει ακόμη και το να γυρνω αργα στο σπίτι μόνη. Αντιφατικα συναισθήματα οργη και οίκτος. Τον λυπάμαι μα δεν μπορω να σταματήσω. Τον χτυπω μέχρι που σωριάζεται χάμω. Κλείνω με δύναμη την πόρτα πίσω μου.

Τα κατάφερα! Ανακούφιση και θρίαμβος. Εγω "μια αδύναμη γυναικούλα" νίκησα το ισχυρο φύλο.

Οι «δράκοι» κυκλοφορούν ανάμεσά μας

Δρακος: μια πολυ πετυχημενη λέξη για τη περίπτωση, μια λέξη που μάς θυμίζει παραμύθι. Τότε ένας δράκος μάς σκότωνε αν δεν είμαστε φρόνιμες. Τώρα ένας δράκος μάς σκοτώνει, ή μάς βιάζει, ή άμα θέλει και τα δυο, αν δεν κλεινόμαστε νωρις-νωρις στο σπίτι. Ο φόβος σκοτώνει οποιαδήποτε επιθυμία: απο το να χαρούμε μια μοναχικη-ηρεμη βόλτα, μέχρι το να γυρίσουμε σπίτι μας απο το σινεμα χωρις "τη προστασία" κάποιου συνοδου.

Ο Δράκος υπηρχε, υπάρχει και θα υπάρχει ποιος ξερει ως πότε, αλλάζοντας μορφες μέσα στο χρόνο. Θάναι για όλους τους σοβαρους πολίτες ένας "ανώμαλος", που το κράτος θα φροντίσει να τσακώσει και να κάτσει στην ηλεκτρικη καρέκλα, να κλείσει σε μια φυλακη ή ένα ψυχιατρείο.

Μέχρι το "αίμα να πληρωθεί με αίμα" οι γονεις θα κλείνουν τα κορίτσια τους στο σπιτι και οι εφημερίδες θα δίνουν, άμεσα η εμμεσα, συμβουλες προστασίας:

ΤΕΣΣΕΡΙΣ είναι, όπως φαίνεται από τά τελευταία περιστατικά, οί μεγάλοι κίνδυνοι γιά τίς νέες κοπέλες: Τό «ώτο στόπ», ό ύπνος στήν ύπαιθρο ή στήν κρεβατοκάμαρα μέ άνοιχτή πόρτα, ή επιστροφή νύχτα στό σπίτι χωρίς συνοδό καί οί γνωριμίες του δρομου.

Στίς παγίδες αύτές πέφτουν κυρίως κοπέλλες, ήλικίας 18 - 20 έτών, πού ζοῦν μέ άγνοια τών τρομακτικών κινδύνων. Πού δέν έχουν τήν πείρα τής ζωής, πού άντιμετωπίζουν μέ άφέλεια καί έπιπολαιότητα τήν κάθε περίπτωση, πού βλέπουν τόν κόσμο μέ τά δικά τους μάτια —όμορφο καί ίδανικό— καί δημιουργούν έτσι τίς προϋποθέσεις γιά ν' άρχίσει ή άντίστροφη μέτρηση τής ζωής τους. Κοριτσόπουλα, πού δέν είναι σέ θέση νά άντιδράσουν, όταν βρεθεί μπροστά τους ό άνώμαλος, ό ψυχοπαθής, ή ό έρωτικά «πεινασμένος», μέ τά κτηνώδη ένστικτα.

Ή άγνοια τοῦ κινδύνου, στάθηκε άφορμή νά χάσουν τή ζωή τους οί δυό 20χρονες φοιτήτριες Μαρία Χατζή καί Άναστασία Άλεξανδρίδου καί ή Γαλλίδα νοσοκόμα Ίζαμπέλ Ταρντίφ.

"ΒΗΜΑ" 82

Αν το θύμα είναι και παρθένα, περισσότερο κλαίμε την παρθενια της απο την ίδια.

Αμα δεν υπάρχει ο Δράκος, ο ανώμαλος, ο σεξουαλικα διεστραμμένος, υπάρχουν οι άλλοι, οι "φυσιολογικοι", αυτοι που σε τίποτα δεν τού μοιάζουν, που μαζι τους άφοβα ανταλλάσουμε μια καλημέρα: ο ράφτης ή ο μπακάλης τής γειτονιας, που μέσα απο την ομολογία τους αφήνουν να εννοηθει ότι "άνθρωποι είμαστε και σφάλματα κάνουμε". Εξάλλου "τί γύρευε η αφιλότιμη τέτοια ώρα μόνη στο δρόμο;"

Βλέπετε η θέμις έχει πάντα κέφια σ'αυτες τις περιπτώσεις· διασκεδάζει εξευτελίζοντας μας άλλη μια φορα. Θηλυκια λέξη με αρσενικους αντιπρόσωπους, που δεν διστάζουν να μάς αναγκάσουν να ξαναζήσουμε στη μνήμη μας και να διηγηθούμε, μπροστα στο ειρωνικο τους ύφος, την άσχημη εμπειρία μας, υπονοώντας πάντα ότι εμεις φταίμε που προκαλέσαμε με το ντύσιμο, το περπάτημα ή τον τρόπο που δαγκώνουμε τα χείλια. Αποκορύφωμα η περίπτωση που ο βιαστης αθωώνεται γιατι η κοπέλα ήταν παθητικη την ώρα του βιασμου, άρα "συναίνεσε". Άσχετα αν αυτη σκέφτηκε "το μη χείρον βέλτιστο" για να αποφυγει τη κακοποιηση, η απλα δε βρη κε τον τροπο να τον αντιμετωπίσει, αφου της εμαθαν παντα πως ειναι ανικανη να υπερασπισει απο μονη της τον εαυτο της.

Γυρνάμε φύλλο. οι επόμενες σελίδες των εφημερίδων γεμάτες κεφαλαία γράμματα και χρωματιστες εικόνες, διαφημήσεις ή σκηνες ταινιων και βιβλίων με "σεξ και βια".

Υπάρχει λοιπον μια κοινωνία με ανώμαλους για δέσιμο, κοπέλες που στο βάθος ήθελαν να βιαστουν και μπόλικους τρόπους για να περάσετε ευχάριστα την ώρα σας με "σεξ και βια".

Ομως, ρε διάολε, δεν είμαι ούτε αφελης, ούτε επιθυμω να βιαστω. Θέλω να περπατω στο δρόμο χωρις να με πειράζουν, να γυρνω σπίτι μου ότι ώρα θέλω, να κοιμάμαι κάτω απο ένα δέντρο, να ορίζω το νου και το σώμα μου, να ικανοποιω τις απλες-μικρες καθημερινες επιθυμίες μου, που με βοηθουν να επιβιώνω, να λέω ότι αυτη η μέρα αφησε κάτι όμορφο στη μνήμη μου.

Μεγαλώνουμε σ'ένα προστατευτικο περιβάλλον έχοντας τον άντρα-πατέρα ή σύζυγο-"στύλο του σπιτιου", να μας φυλάει απο τους κινδυνους. Ποτε δεν συνειδητοποιούμε τη δύναμη μας, ούτε μαθαίνουμε να κινούμε αμυντικα το κορμί μας. φοβόμαστε να κτυπήσουμε και να κτυπηθούμε. Αυτο όμως δεν σημαίνει ότι άμα θελήσουμε δεν έχομε τον τρόπο ή τη δυναμη να αμυνθούμε γιατι οχι, μαθαίνοντας κάποιες τεχνικες.

Δε θέλουμε τη Βία. Αντιπροτείνουμε στην αντρικη ιδεολογια κρυμένη πίσω απο "σεξ και βία" τη δικιά μας, για μια ζωη χωρις το φόβο του βιαστη, του αφέντη του σπιτιου, του αστυνομικου, τού κυβερνήτη, το φόβο της παρθενιας, θέλουμε να δείξουμε το αληθινο μας πρόσωπο, ξεκλειδώνοντας το νου και το πετσι μας και αφήνοντας τα να χορέφουν στο δικο τους ρυθμο.

Παναγιώτου Ιωάννα

Αν έχετε ανάγκη από προστασία τότε χρειάζεστε ένα ΑΝΤΡΑ εμείς μπορούμε νά σας τόν προμηθεύσουμε. Συμβουλευτείτε μας. Σωματείο οι Νταβάδες.

"Όμορφος κόσμος ηθικός, αγγελικά πλασμένος"

Κάθε μέρα έρχεσαι και μού δείχνεις το βρώμικο σου πρόσωπο με χίλιους δυο τρόπους. Απο τη λαμπερη βιτρίνα τής Τσιμισκη (πότε θα μάθουμε ε μεις οι γυναίκες πως ομορφια δεν σημαίνει κοκκινάδια και ψεύτικες βλεφαρίδες), μέχρι τα σκουπίδια πίσω απο το σιδηροδρομικο σταθμο. Απο τούς έρημους και σκοτεινους δρόμους, αποκλεισμένους απο το χάρτη τής κυκλοφορίας μου, μέχρι το ξαλάφρωμα τής ολόφωτης λεωφόρου. Απο το "αθώο" πείραγμα, μέχρι το χέρι που"τυχαία" χουφτώνει στο λεωφορείο, απο τα φιλα τής εφημερίδας για...ασήμαντους (χωρίς αίμα) βιασμους (!), μέχρι τους 'δράκους και τα αίματα υπερτονισμένα στη πρώτη σελίδα (με σχόλια υπερ τής παρθένας τού θύματος).

Είναι όλοι αυτοι, οι μικροι η μεγαλοι βιασμοι που δεχόμαστε κάθε μέρα σε κάθε τόπο που τολμούμε να υπάρξουμε, που μάς κόβουν το δικαίωμα τής ζωής. Ξέρω πως αν δεν πάψω να νοιώθω σαν θύμα, ποτε δε θα πάψω να είμαι θύμα. Και ξέρω πως όσους "δράκους" κι αν κλείσουν στη φυλακη, τίποτε δεν αλλάζει, γιατι ο "δράκος" δεν είναι η εξαίρεση τής κοινωνίας, αλλα η εικόνα της σε όλη της τη φρίκη.

Φωνάζουμε για μια κοινωνία χωρις φυλακες, κι όμως θέλουμε τούς βιαστες κλεισμένους μέσα, έστω κι αν ξέρουμε πως δεν είναι λύση αυτη για να διαλύσει το τρόμο μας. Ούτε είναι λύση να γεμίσουν οι δρόμοι μπατσάδικα και να "ελέγχονται" τα παρκάκια (με την ευκαιρία δηλαδη αυτη ν'αυξηθεί η αστυνόμευση). Γιατι το πρόβλημα πάει πολυ πιο πίσω, κι όλο μούρχεται στο νου η σεξουαλικη μιζέρια, παπέλο στο σωρο των καταπιέσεων. Πολλα έχουν ειπωθεί, πολλες αναλύσεις έχουν γίνει για το "φαινόμενο" τού βιασμου και το πρόσωπο τού βιαστη. Δεν τα σχολιάζω. Ξέρω μόνο πως φοβάμαι να βγαίνω μονάχη τα βράδυα, πως οι βρισιες δεν εκτονώνουν τον εκνευρισμό απο το θράσος τού κάθε ηλίθιου στες 11 το πρωΐ, στο πιο κεντρικο δρόμο με τόσο κόσμο και η αυτοφυλάκιση μου (;) στο σπίτι ολοένα κι αυξάνει τες κλειδωνιες. Πόσο κουράζει αυτος ο τρόμος! Η άλλη τρέχει να μάθει καράτε. Κι εγω κουβαλω το σπρέϋ στη τσέπη με την επιθυμία να μουτζώσω τη μούτρα τού κάθε μαλάκα που προσπαθεί να επιδείξει τον...αντρισμο του.

Είναι κι ένας άλλος βιασμος, αφανης, πολιτισμένος. Τον δέχτηκα πρώτη φορα στα 14 όταν ήρθαν στο σχολείο να ελέγξουν την παρθενια μας. Δεύτερη φορα στα 17 στην αίθουσα αναμονης, με τις χαζομιξεροχαρούμενες κυριούλες, που "ανάκριναν" τα δάχτυλα μου για το σημάδι τής "νομιμότητας" κι ύστερα στο ιατρείο απο την "ιερα εξέταση".

Ο" βιαστης" δεν κρατούσε μαχαίρι. Φορούσε άσπρα και καθόταν σ'ένα άσπρο δωμάτιο με πολυ φως. Το όπλο του ήταν η ανάγκη μου. Το μίσος του για την "αναίδεια" μου να τον χρειαστω βγήκε σε κήρυγμα ηθικης και ανάκριση. Υστερα το γύρισε στις παρθενοραφες κι αμέσως μετα το κάρφωμα στην "αγία οικογένεια". (Πού να ζητήσω αντισύλληψη! Ούτε για πληροφορία.)

Το ζώο στο σφαγείο αντιμετωπίζεται με αδιαφορια,η ανύπαντρη στο ιατρείο με εχθρότητα. Ολος ο"ασεξουαλικος"σεξουαλισμος του "πολιτισμου" μάς βγάζει την απωθημένη του βία μέσα απο το άγριο χέρι τού γιατρου στο σώμα τής κοπέλλας χωρις βέρα, θέλοντας την ή πουτάνα η παρθένα.

Κι ύστερα η εξέταση στο καμαράκι με τούς προβολεις και το κρεββάτι με τις ηλίθιες "θήκες" για τα πόδια. Η Π. έβαλε εκει τα χερια της. Σα χειροπέδες. Κάτω απο το κουτσομπολικο εχθρικο βλεμμα τής νοσοκομας, ο γιατρος εκτελεί κανονικα το χρέος τού βιασμου του.

Χωρις το διαβατήριο τού γάμου τα σύνορα τού γυναικολογου ειναι αδιαβατα. Το οποιοδήποτε γυναικολογικο πρόβλημα (που είναι δυνατο να εχει ακόμα και το κοριτσάκι των 13 χρονων) μένει κρυφο, εκτος πια κι αν η "ελευθερη", (τόσο κακο πράμα η ελευθερία λοιπον;) έχει το κουράγιο να αντιμετωπίσει το σωματικο και ψυχικο βιασμο τού γιατρου, τής κοινωνίας που τη θέλει σεμνη και παρθένα ως το γάμο. Στης ανίδεης δεκατετράχρονης την εγκυμοσύνη,η κοινωνία φταίχτρα εξαγνίζεται προβάλλοντας το ξέπεσμα των ηθων, προσπαθώντας να καλυφτει πίσω απο"μυστικιστικες"εκτρώσεις.

Και το φράγμα τής γνώσης για αντισύλληψη υφώνεται όλο και πιο πολυ, καθως ο "μύθος" αυτος σκόπιμα περιβάλλεται απο τελείως ηλίθιες "δεισιδαιμονίες", την ώρα που η "ασεξουαλικη" μας κοινωνία ζει τους πουλημένους της οργασμους στα μπουρδέλλα και τις τουριστόπληχτες δισκοθήκες. "Ομορφος κόσμος ηθικος, αγγελικα πλασμένος".

Η ΦΛΟΓΑ ΤΗΣ ΥΠΟΜΟΝΗΣ ΕΣΒΗΣΕ...

Η λύση είναι μία.Η λύση είναι η άρνηση.

Οχι, φτάνει πια, δεν αντέχω άλλο. Δεν αντέχω να λέω ναι, ενάντια σε μένα την ίδια. Δεν αντέχω να υπάρχω για σένα Αντρα. Πρέπει να μάθω να υπάρχω για μένα.Πρέπει να δεχθω την ύπαρξη μου, τα θέλω και τα δεν θέλω τα δικα μου.

Πρέπει ν'αρνηθω να μπω στα δικα σου πλαίσια, στα δικα σου συρματοπλέγματα. Πρέπει ν'αρνηθω τον καθορισμο που με περιορίζει.Πρέπει ν'αρνηθω την εικόνα που μού επιβάλλεις εσυ, που μού επιβάλλει μια ολόκληρη κοινωνία. Πρέπει να παλέψω με τον ίδιο μου τον εαυτο, γιατι αυτη η εικόνα είναι κάπου μέσα μου αφομοιωμένη, υπολείμματα παιδικης ηλικίας, υπολείμματα κοινωνίας, υπολείμματα που εσυ άντρα εκμεταλλεύεσαι και προσπαθεις να διατηρήσεις.

Ποσο δυνατος στ'αλήθεια νοιώθεις, επειδη εγω έμαθα να δείχνω την αδυναμία μου.Πόσο ατρόμητος, μέσα απο τους δικους μου μικρους ανθρώπινους φόβους.

Πόσο ικανος, τη στιγμη που εγω δίνομαι κ'εσυ προσπαθεις να μού δείξεις τήν αδυναμία μου μέσα στο δόσιμο.

Πόσο δυνατος, πόσο άνδρας, όταν εγω σε περιμένω ενω εσυ ποτε δεν με περίμενες, όταν εγω σού δείχνω ότι σ'έχω ανάγκη κι εσυ όχι.

Είμαι εγω που έφτιαξα την άμυνα σου.

Είμαι εγω η δύναμη σου.

Ομως εγω αρνούμαι. Αρνούμαι να σε θαυμάζω, να σε περιμένω, να σ'αγαπω ανιδιοτελως,παιρνοντας μόνο όσα εσυ θέλεις να μού δώσεις.

Αρνούμαι να αρκούμαι με τα ψίχουλα.

Σφιγγω τα δόντια και ξέρω.

Ξέρω το δρόμο που ανοιγεται μπροστα μου: το δρόμο τής άρνησης.

Για να μπορέσω να κλέψω το συρματόπλεγμα, να το πετάξω μακρυα, να φανεις αληθινος μπροστα μου, να πάψω να σε φοβαμαι, να πάψεις να κρύβεσαι. Να μάθεις ν'αγαπας χωρις δύναμη. Να μαθω ν'αγαπω δίχως αδυναμια.

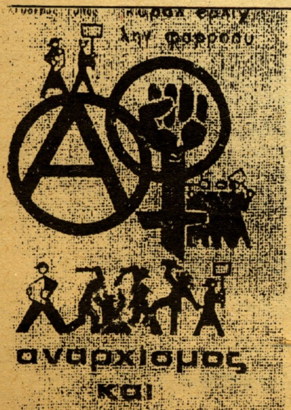
Βιτσάκη Δήμητρα

Για τα κείμενα που δημοσιεύονται στις σελ. 8-13 συνεργάστηκαν επίσης: Βαλεντίνα Δημητριάδου, Αλεξία Αργυράκου, Μαίρη Γεωργίου, Νανα Μπάσση.

Οι εφημερίδες μάς κλείδωσαν στο σπίτι
Κάθε μέρα φωτογραφίες με αίματα
Σιχαίνομαι να βγαίνω στους δρόμους
με τις βιτρίνες
Θέλω να συναντήσω βράδυ μια γυναίκα μόνη
που να μην είναι για "πελάτη"
να τολμαι.
Πόσες όμορφες νύχτες, μοναχικές
επιθυμίες για σεργιάνι
καθηλωμένες
Κάθε δρομάκι σινεμά πορνο
περιοδικά, αφίσες, βλέματα "λάγνα"
Εμετος. Πουτάνα κοινωνία, μάς ξεπούλησες.
Ολο δρόμο βρίζω βρίζω βρίζω
Δε θέλω κοιτάξω ούτε να βλέπω τίποτα
Στη τηλεόραση μια γυμνή
κουνάει τα πόδια της
-διαφημίζει πλυντήρια.
Οι "εραστες" ρίχνουν τα βέλη τους
Πριν τρεις μέρες σκοτώσανε τη Σόνια
Κι όλοι είπανε "Καλα τού κάνανε τού πούστη".
Πρέπει να πάω στο γιατρο
Φοβάμαι ακόμα σού λέω
Αυτος έχει λύση για την ηδονη
Θέλω να ζήσω, κατάλαβες;
Μπατσάδικα όλο δρόμο γυαλιστές σειρήνες στολές
Στις 17 θα κάνουνε παρέλαση
να το δεις
Οπως την Πρωτομαγιά που την κάνανε
πανηγύρι με πανα'ίτσες και καλούρια
Ε ρέ κατάντια
Μάς έφαγε ο προοδευτισμος
Ο δήθεν δηλαδη
Δεν είναι λύση να μάθω λαβές
ούτε να κρύβομαι
μα τι να κάνω που φοβάμαι
Εκείνη η ηλίθια όλο και κουνιέται
Ο άλλος δίπλα ξεροβήχεται.
Το σώμα μου πονεί
Θέλω να κοιμηθώ, να κοιμηθώ
να κοιμηθω...

Βιβλία...

Βαλεντίνα Δημητριάδου
Θεσ/νικη.

φεμινισμος

Σπάσιμο τού χρόνου με ηδονή
παίρνεις στήν φούχτα τήν σάρκα
ζεστή και παλλόμενη
τήν νοιώθεις να υποχωρεί
νοιώθεις μιά ρόγα στό στήθος
νά ορθώνεται ξαφνικά
σέ φιλά και ανατριχιάζεις
σέ χαϊδεύει
και βλέπεις ένα κόκκινο πέπλο
ό πόθος σέ καλύπτει
ό πόθος σάς παίρνει
σάς παίρνει στά τεράστια του χέρια
σάς κουνά σάς παρασέρνει
σάς κτυπά,
τόν ένα πάνω στόν άλλο
σπασμωδικά, βίαια,
θέλουν νά γίνουν ένα
προσπαθούν, αγκομαχούν, ιδρώνουν.
Μετά ή έκρηξη
και μετά ή χαλάρωση, ή απόλαυση
τό ελαφρό μουρμούρισμα τών δυό
μικρά αγγίγματα
σαν νά κάμνουν τήν πρώτη αναζήτηση
και νοιώθουν ευτυχισμένοι
εκείνη τήν λίγη ώρα.
Μετά θά ξαναμπούν μέσα
στήν απελπισία τής καθημερινότητας.

Γλαύκος
31-8-80

Ο τυπος και οι προ

Μέσα στον τελευταίο μήνα, τρεις απανωτες δολοφονίες έρχονται να τροφοδοτήσουν σε υλικο τον αστικο- "προοδευτικο" και μη- τύπο, στην προσπάθεια του να τονώσει την κατακόρυφη πτώση των πωλήσεων του. Αλλα το γεγονος πως και στις τρεις περιπτώσεις των άγριων δολοφονιων θύματα υπήρξαν ομοφυλόφιλοι, προσφέρεται στο σύνολο σχεδον τού αστικου τύπου, για μια πιο εντυπωσιακη προβολη, μέσα φυσικα απο την οπτικη γωνια τού "προοδευτισμου" που τον διακρίνει.

"Πλήρωσε με εφτα μαχαιριες το πάθος του", εννοώντας για πάθος την ομοφυλόφιλη επιθυμία. είναι ο πρωτοσέλιδος τίτλος σε εφημερίδα που κινείται στο χώρο των "δημοκρατικων δυνάμεων", που για χάρη τής κυκλοφοριακης της ανόδου (η μόνη που παρουσιάζει τέτοια άνοδο), δεν διστάζει να μάς πληροφορήσει, έξι μέρες αργότερα -και πάλι στη πρώτη της σελίδα-, πως βρέθηκε και τρίτος "ανώμαλος" σκοτωμένος. Παρόμοιους τίτλους διαβάζουμε και στις εφημερίδες της "άλλης όχθης", συντηρητικες απο παράδοση. Εφημερίδα που οφείλει την μεγάλη κυκλοφορία της μόνο και μόνο στο γεγονος ότι για κύριους τίτλους δημοσιεύει δραματοποιημένα κοινωνικα γεγονότα, τού στυλ "Βιάστηκε κατ'επανάληψη 15χρονη απο ομάδα 9 μασκοφόρων", σε σχόλιο της για τις διαμαρτυρίες ομάδας ομοφυλόφιλων για τον τρόπο χειρισμου και προβολης των τελευταίων δολοφονιων, αναφέρεται ειρωνικα σε διαμαρτυρόμενες "αδελφες" και γκαίης (τώρα που ανήκουμε στην ΕΟΚ, ας μάθουμε και μια ξένη γλώσσα...). Περιττο να αναφέρουμε το πώς παρουσίασε αυτες καθ'εαυτες τις δολοφονίες των "ανώμαλων".

ΣΤΟΥΣ ΦΕΡΟΝΤΕΣ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ

Ο Μαρξ πέθανε, ο Λένιν πέθανε, ο Στάλιν πέθανε κι'ο Μπρέζνιεφ τώρα τελευταία δεν ένιωθε και πολυ καλα. Και νά που πέθανε, τί να γίνει; Ο καημένος. Καλο φόφο. Κι'αυτος προσβλήθηκε απ'αυτη τη χρόνια αρρώστεια, που παθαίνουν οι όπου γης δογματικοι γραφειοκράτες: την αρτηριοσκλήρωση. Φαντάζομαι η τελευταία του επιθυμία θα'ταν να μπορέσει να πάρει κι'αυτος μια τιμητικη θέση στο "Πάνθεο τών Γραφειοκρατων", γιατι, στο κάτω-κάτω, πιστος στο κόμμα έμεινε και περήφανος συνεχιστης τής γραμμης τού Οκτώβρη, που χάραξε ο μεγάλος "τέτοιος". Ο Λένιν εννοω.
Τι τιμη αλήθεια. Ακόμα ένας "μεγάλος" στη πυραμίδα τών αθανάτων. Μα ότι και να πούμε, δε μπορούμε να παραβλέψουμε το πόσο προσπάθησε. Ηταν βλέπετε πολυ αποτελεσματικο το λάδι που ήταν χρισμένος, όπως και των προηγούμενων: Χρουτσωφ, Σταλιν, κ.λ.π. Είναι το ίδιο λάδι που χρησιμοποίησαν για τη "στέψη" τού επόμενου, τού Αντρόπωφ.

Για μάς η κατάσταση δεν άλλαξε, ούτε θ'αλλάξει με το να αλλάξει το πρόσωπο τού Α ή τού Β ηγέτη, εφόσον η δομη τού κόμματος, οργάνωσης ή συστήματος παραμένει σάπια. Και θα μείνει σάπια, λέγοντας το με αρκετη προκατάληψη, που δημιουργήθηκε μέσα απο τις άπειρες ενδείξεις των ως τώρα καταστάσεων.
Για μάς η κατάσταση σε τίποτα δεν αλλάζει ούτε αν ήταν ο Τρότσκυ αντι τού Στάλιν, όπως ούτε άλλαξε όταν ήταν ο Χρουτσωφ αντι τού Μπρέζνιεφ, ούτε θ'αλλάξει αν είναι ο Αντρόπωφ αντί του Μπρέζνιεφ και ούτε θ'αλλάξει, όταν θ'αλλάξει ή αντικατασταθει ο οποιοσδήποτε ηγέτης με κάποιο ομοίωμά του. Η κατάσταση θ'αλλάξει μόνο όταν θα πάψουν να υπάρχουν ηγέτες. Και δεν τρέφουμε αυταπάτες για κανένα κρεατινο γραφειοκράτη και ούτε φυσικα για κανένα καπιταλίστα. Περίπου το ίδιο σκηνικο παρουσιάστηκε και με την αλλαγη Κάρτερ-Ρήγκαν, Κάλλαχαν-Θάτσερ, Μπραντ-Σμιτ. Ουσιαστικα η κατάσταση παραμένει η ίδια. Ο κόσμος ολόκληρος συνεχίζει να είναι σφαίρες επιρροης τών υπερδυνάμεων, ενω οι υπερδυνάμεις παίζουν κανονικότατα το παιγνίδι τους μέσα απο τις επίρροιες τους. Ετσι η κατάσταση διαιωνίζεται, ενω η ανθρωπότητα ακόμα γυρεύει εναλλακτικες λύσεις και "αλλαγες".
Πάντως σίγουρα "η κατάσταση θ'αλλάξει, όταν ο τελευταίος γραφειοκράτης κρεμαστει με τα άντερα τού τελευταίου καπιταλιστη". Τότε θα γίνει μια αρχη...

Υ.Γ. Αυτο που ελπίζω, είναι να μη τον κάνουν κι'αυτον (τον Μπρέζνιεφ) μούμια, όπως έκαναν τούς Λένιν και Στάλιν προηγουμένως. Γιατι σκέφτομαι, πως αυτη η παχυδερμη αρκούδα θά'ταν απίθανο φαΐ για τα σκουλήκια. Οχι για τίποτ'άλλο, αλλα για να ανακυκλώνεται η ζωη.

Είνη

...σφατες δολοφονιες ομοφυλοφιλων

Η ευθύνη τού τύπου όμως δεν περιορίζεται στον τρόπο με τον οποίο χαρακτηρίζει τούς ομοφυλόφιλους γενικα. Παίρνει μεγαλύτερες διαστάσεις, με την προσπάθεια του να συγκαλύψει ενέργειες τής αστυνομίας σε βάρος των ομοφυλόφιλων και, ακόμη χειρότερα, να μάς πείσει για τις...φιλότιμες προσπάθειες των "οργάνων τής τάξης" για την πάταξη τής βίας. Οταν στη τρίτη κατα σειρα δολοφονία, τού τραβεστι Σωτήρη Φίλιππου -γνωστου σαν Σόνια- ο αντισυνταγματάρχης τής ασφάλειας προαστείων Μαραγιάννης, ανακοίνωσε με ύφος θριαμβευτικο, πως σύντομα θάχουμε τα στοιχεία τού νεκρου, μιας και απο ενδείξεις -όπως τα βαμμένα νύχια τού νεκρου- συμπέρανε πως πρόκειται για τραβεστι, οι οποίοι και τυγχάνουν στο σύνολο τους "σεσημασμένοι" απο την ασφάλεια, οι εφημερίδες λίγο πολυ πρόβαλλαν το αστυνομικο δαιμόνιο, που αμέσως βρήκε μια άκρη στην ανευ ρεση τού μυστηριώδους πτώματος. Και αυτο, αγνοώντας το κύριο σημείο τής δήλωσης, το γεγονος πως οι ομοφυλόφιλοι, στη συντριπτικη τους πλειοψηφεία, αποτελουν άτομα "σεσημασμένα" απο τις αστυνομικες αρχες, όπως άλλωστε όλα τα "κακοποια" στοιχεία. Σε άλλη περί πτωση, έρχονται οι σοφοι τού τύπου να δημοσιεύσουν μια περίεργη αστυνομικη ανακοίνωση, ότι στο σπίτι τού θύματος τής δεύτερης δολοφονίας, ανακαλύφθηκαν φωτογραφίες που το παρουσιάζουν ντυμένο με γυναικεία ρούχα, προφανως για να πείσουν το αναγνωστικο τους κοινο για το ανώμαλο τής φύσης τού νεκρου -παλιοπούστα ήτανε μωρέ-, κάτι που, προφανως, επιβίωνε και η αστυνομικη ανακοίνωση.
Γνωστη στον τύπο η μέθοδος τού "ποιήσθαι την πάπια" όταν μάς πληροφορει ότι για τις διαδοχικες τούτες δολοφονίες, έχουν ανακριθει δεκάδες τραβεστι και ομοφυλόφιλοι (γνωστη η διαδικασία ανάκρισης που ακολουθει με "ευλαβικη" προσήλωση η Ελληνικη αστυνομία εδω και αρκετές δεκαετίες), "στη προσπάθεια των αρχων ασφαλείας να διαλευκάνουν τις υποθέσεις". Δολοφονούνται ομοφυλόφυλοι, η αστυνομία ανακρίνει-βάνανσα- αποκλειστικα ομοφυλόφιλους(!)

και οι εφημερίδες- χρησιμοποιώντας και γνωστους δημοσιογράφους με πλούσιες τις δάφνες απο πρόσφατες μασωνικες αποκαλύψεις- γράφουν για την μεθοδικότητα που γίνεται η έρευνα για την εντόπιση των δραστων. Ομορφος κόσμος, δημοσιογραφικος, εκδοτικα πλασμένος...

Το πρόβλημα τούτο, τής προσπάθειας διαστρεύλωσης των γεγονότων και αιτιων, μπορει να πει κάποιος πως εντοπίζεται στο γεγονος ότι, στο σύνολο τους, οι αστικες εφημερίδες ελέγχονται απο γνωστους για τον "προοδευτισμό" τους μεγαλοεκδότες, καθοδηγητες τής συγκαλυμμένης αντίδρασης. Τούτο, μέχρις ενος σημείου βέβαια, απαλλάσσει τούς δημοσιογράφους απο κάποια ευθύνη. Αλλα και δεν τούς δικαιολογει, για χάρη μιας κάποιας προαγωγης, να βλέπουν "ανώμαλους" να πληρώνουν με μαχαιρώματα και στραγγαλισμους τα πάθη τους. Γιατι, τότε, οι ίδιοι πληρώνουν το δικο τους πάθος για επαγγελματικη εξέλιξη, με το μαχαίρωμα και τον στραγγαλισμο τής αντικειμενικότητας.

Ν.Χ. Αθήνα
Νιόβρης '82

Γραμμα απ'το στρατο

Αρχισε να ψιλοβρέχει πάλι. Το δειλινο καθως προχωρούσε κάτω απ'τον πυκνο ελαιώνα τού στρατοπέδου γινόταν εύθαμπο. Ανοίγει έτσι, χωρις να ρωτάει γιατί και πώς, ανοίγει έτσι η πόρτα και πάει βαθεια μέχρι τη μνήμη.

Σού γράφω έτσι κι αλλιως στα γρήγορα, σού γράφω πολυ βιαστικα, τώρα που κομματιάστηκαν οι μνήμες, τώρα που ξεδιπλώθηκαν και σχεδον παίζουν κρυφτο στις πολυκατοικίες καθως τις κοιτας, και γλυστράνε κάτω απο ένα ήλιο που τις ντύνει στη ζεστα του και τις ξεγυμνώνει στο φως του.

Σού γράφω τώρα που θυμήθηκα εκείνη την ιστορία τής πόρνης, δεν ξέρω αν την θυμάσαι αν και είναι πολυ παλια·άλλοι λένε πως είναι απ' την αρχη τού κόσμου -τόσο παλια-. Αλλα ξέρεις τη θυμάμαι συχνα εδω μέσα που βρίσκομαι κλεισμένος.

Ηταν, λέει, μια φορα μια πόρνη. Πώς έγινε είναι κάτι ξεχωριστο, που έχει άμεση δηλαδη σχέση με τούτη την ιστορία. Η πόρνη αφτη δούλεβε για τον αφέντη της κι εκείνος ήτανε πάντα πρόθυμος, λέει, να τη προστατέβει. Ολη μέρα ξεθεωνόταν στη δουλεια και μετα τον έπλενε τον καθάριζε... Είδε κι απόειδε μέχρι να τον πεισει να τής αγοράσει κανένα παπούτσι, κανένα ρούχο να ρίξει επάνω της τώρα που πλάκωσε ο χειμώνας, μα ο αφέντης ήθελε αφτοκίνητο, σπιτι...προφασιζότανε οικονομικες δυσκολίες.. Κι ολα τούτα συνεχίζονταν για χρόνια, ώσπου μια μέρα τον φώναξε δειλα, και με τρεμάμενη φωνη τού είπε απεγνωσμένα πως ήθελε να φύγει, ν'αλλάξει πόλη.

Εκείνος τής μίλησε στην αρχη ήρεμα και με μια τρυφερότητα που δεν την είχε ποτε στο παρελθον. Ομως αφτη επέμενε χωρις να μιλα μα πάντα φοβισμένη, ώσπου αφτος δεν άντεξε και τη χτύπησε. Το δεξι της μάτι ήταν για μια βδομάδα πρησμένο, μελανιασμένο, κι απο τότε δεν ξαναμίλησε. Ούρλιαζε μες τη σιωπη της. Το παρατηρούσες αν αφουγκραζόσουνα τον μύθο απο μακρια, καθως οι απόηχοι του φτάνανε στ'αφτια σου. Πέρασαν έξι μήνες απο τότε, και μια νύχτα πάλι την πλάκωσε στο ξύλο, για κάτι λεφτα και να σκεφτεις, δικος της κόπος· δεν άντεξε, πήγε στην αστυνομία, τούς τάπε όλα μα...

—"δίκιο έχεις, αλλα εμεις ξέρεις..."

Κι ύστερα χάθηκε μες την ατέλειωτη μοναξια τής έρημης πόλης, ξέροντας πια πως δεν έχει κανένα.

Εχει μουσκέψει η μνήμη, κι έτσι όπως είμαστε εσυ μακρια κι εγω εδω μέσα, ενάμιση χρόνο τώρα, μού φαίνεται πως όλα πνίγονται μες τη φουρτούνα τής κάθε μέρας, τρικυμισμένα χαστούκια που το ένα φέρνει τ'άλλο και ξέρεις πια πως το άβριο που θάρθει θάναι μια φωτογραφία που πάλιωσε απο χτες, μόνο μικρες παραλλαγες, ασήμαντες λεπτομέρειες στο χρόνο. Και σήμερα που σου γράφω, 1 Δεκεμβρη 1982 ημέρα Τετάρτη, μάς μάντρωσαν ξανα το πρωι μες τη βροχη και μάς είπαν πως όλα γίνονται για την αμυντικη μας θωράκιση, και δώστου εμεις να σκάβουμε με 6 λίρες το μήνα. Για ένα όνειρο που ξεψύχησε και μεταμορφώθηκε για τον πρόσφυγα πατέρα τού Γιώργου σε εφιάλτη τις νύκτες, μιας προκατασκευασμένης επιθυμίας.

Τα λόγια σου ακόμα σφυρίζουν στ'αφτια μου, απο εκείνη τη μέρα που συμπληρώσαμε στο σχολείο το χάρτη τής στρατολογίας. Δυο χρόνια είναι, έλεγες, θα περάσουν. Γιατί η ζωη μας θα είναι ξεκομμένη απ'όλα όσα θα περνούμε εκει μέσα. Υστερα θα είμαστε ακόμα στα 20, μετα θα φύγουμε, δεν έχει σημασία για πού. Τα όνειρά μας ήταν γραμμένα στη δικια μας γλώσσα, στη δικια μας. Τώρα χτυπιούνται όλα μεταξυ τους κι η πραγματικότητα είναι απελπιστικα σκληρη. ώρες μού'ρχεται να λιποταχτήσω, αλλα φοβάμαι, πού να 'πάω;

Χτες κοιμήθηκα στη σκοπια και μού βάλανε 5 μέρες φυλακη, σήμερα οι αξιωματικοι φώναζαν γιατί δεν σκάβουμε πιο γρήγορα τα ορύγματα, και μάς έβριζαν, κι εμεις σωπαίναμε, δεν έβγαινε απο το στόμα μας μιλια. Μόνο μια φαντασίωση πλανιέται γύρω μας κι επικοινωνούμε μ'αφτη: έτσι, ν'αρχίζαμε να τους πετάμε πέτρες, ξύλα, φτυάρια.. Κι είναι τόσο παράξενο πως τούτες τις στιγμες γινόμαστε "εμεις" κι άλλο τόσο πως γινόμαστε "εγω", καθένας μόνος, μόνος και σιωπη. Κι η σημαία τους, ένα χαστούκι στο πρόσωπο που εξωραΐζει το μύθο της.

Την περασμένη βδομάδα ήρθανε οι έφεδροι κι έκαναν εκπαίδεφση. Μάς μίλησαν κι αφτοι για κάποιο συνταγματάρχη στη Λεμεσο, που όλοι τον φοβούνται και είναι λέει φασίστας.

Να, το βλέπεις, μια η ζωη μας βρυχάται απ'τη βιομηχανικη περιοχη, μια βάζει φωτια στη Τουρκικη συνοικία και περνα φοβισμένη απο τα μπατσάδικα τής Γλάδστωνος, κι ύστερα στα μπουρδέλα τής πλατείας ηρώων αφήνει το σπέρμα της, έχτρωμα στα χειρουργεία των νταβάδων "γυναικολόγων", και χάνεται μακρια μέχρι τούς στρατώνες των πατρώνων αξιωματικων, σφραγίδα μιας ψέφτικης προστασίας.

Κι όσο για τον Παναγιώτη, φοβάμαι τώρα ν'αγκαλιαστούμε σαν και πριν, και χάνομαι μόνος μες την ατέλειωτη μοναξια τού στρατοπέδου Και με στενέβει το συρματόπλεγμα.

Τώρα γρια ξεδοντιάρα, η πόρνη απ'τα 18 της, ουρλιάζει στ'αφτια μου με βραχνη φωνη:"Κι εγω που μεγάλωσα μ'ένα χαστούκι στο πρόσωπο κάθε μέρα και το κοιτούσα στον καθρέφτη τις νύχτες και μυξόκλαιγα, τί κατάλαβα ρε; Πες μου".

Δεν τελειώνει η θητεία στο στρατο, τώρα τόχω μάθει. Μια μικρογραφία της συσσωρεβμένης σύψης είναι, και κάθε που νυχτώνει θάναι χαστούκι στη κάθε μέρα που φέβγει.

Το γράμμα σου- το περιμένω- θάναι βάλσαμο στη μοναξια μου.

Σε φιλω,
δικος σου.

Πανικος Ιγνατιου

Χωρες Αλλοιωμενης Αναπτυξης

Μεσα απο τούτο το κείμενο θέλω να δώσω τη μορφη λειτουργίας των χωρων αλλοιωμένης ανάπτυξης (ο όρος εξηγείται πιο κάτω). Αρχίζοντας θά θελα να πω πως ερευνω αυτο το θέμα μέσα απ'τη δικη μου ιδεολογικη τοποθέτηση, σαν αναρχικος, και οτι απο τη στιγμη που το ερευνω έτσι, οι έννοιες "αμεροληψία και "αντικειμενισμος" χάνονται. Γιατι πιστεύω οτι αυτες οι εννοιες ειναι ξεκαθαρα έννοιες του δυτικοφιλελευθερισμου, που δίνονται για να υποχρεώσουν τα άτομα να παρουσιάζονται οσο πιο απολίτικα γίνεται.

Θάθελα πρώτ'απ'όλα να εξηγήσω απο πού προήλθαν οι διάφοροι ορισμοι και να δείξω τη δύναμη που κρύβουν μέσα τους:

Ο όρος "Τρίτος κόσμος","τριτοκοσμικοι", είναι όρος που εμφανίστηκε απο ένα γάλλο δημοσιογράφο τής εφημερίδας "Le Monde" στην αρχη τής δεκαετίας τού'50. Χρησιμοποίησε αυτο τον όρο γιατι ήταν η εποχη τού ψυχρου πολέμου ΕΣΣΔ-Ε.Π.Α. (οι δυο κόσμοι) και γιατι ο όρος "υποανάπτυκτες χώρες" δεν τον ικανοποιούσε, αφου ήταν βγαλμένος μέσα απο μια ιμπεριαλιστικη κοινωνία. Ο όρος "Τρίτος Κόσμος" δείχνει την ύπαρξη τριων κόσμων και βάζει ένα ορισμένο αριθμο χωρων σ'ένα διαφορετικο κάθε φορα. Οι αξίες των χωρων που δεν ανήκουν στους δυο μεγάλους χάνονται, εξευτελίζονται. Η έννοια που δίνεται είναι ότι δεν υπάρχουν περιθώρια εκλογης: ή διαλέγεις το καλούπι τού ενος κόσμου, η το καλουπι του αλλου. Αλλιως, σαν τριτοκοσμικος, εισαι χαμενος.

Ο άλλος πολυχρησιμοποιημένος όρος είναι ο όρος "υποανάπτυκτες χώρες". Παρουσιάστηκε για πρώτη φορα μετα το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο στις γραμμες των διεθνων οργανισμων. Ο όρος αυτος διέπεται απο ένα εθνοκεντρισμο, δίνει την εντύπωση ότι αυτες οι χώρες είναι σε "αργοπορία", σε σύγκριση με τις χώρες που χαρακτηρίζονται με τον όρο "αναπτυγμένες". Και είναι λανθασμένος γιατι αυτες οι χώρες είχαν και έχουν μια διαφορετικη κοινωνικη και οικονομικη κουλτούρα. Κι ακόμα, μια κοινωνικη και οικονομικη κουλτούρα διαφορετικη απο εκείνη που ειχαν εκεινη την εποχη, οι χώρες τής "βιομηχανικης επανάστασης" που παίρνονται σαν σημείο αναφορας και σύγκρισης. Και δεν είναι απαραίτητο οτι θα πρέπει να ακολουθήσει το ίδιο μοντέλλο και τρόπο ανάπτυξης που ακολούθησαν αυτες οι χώρες.

Ενω όμως οι σημερινες βιομηχανοποιημένες χώρες δεν ήταν ποτε τους οικονομικα εξαρτημένες, οι "υποανάπτυκτες" χώρες αντίθετα, έχουν μια οικονομικη και κοινωνικη δραστηριότητα ή καλύτερα μια κοινωνικη κουλτουρα αλλοιωμένη λόγω τής καθαρης εξάρτησης και υποτέλειας στις ίδιες τάξεις που εξουσιάζουν τις καπιταλιστικές και κρατικοκαπιταλιστικες χώρες. Οι χώρες αλλοιωμένης αναπτυξης δεν έχουν όλες την ίδια κοινωνικη, οικονομικη και πολιτικη δομη. Αλλες είναι καπιταλιστικες, άλλες προκαπιταλιστικες, άλλες μεταφεουδαρχικες και άλλες είναι στο δρόμο τού κρατικοκαπιταλισμου Αλλες πλουσιότερες και αλλες φτωχότερες.

Νομίζω λοιπον πως ο δικος μου όρος, δηλαδη "χώρες αλλοιωμένης ανάπτυξης", ταιριάζει πολυ περισσότερο για να περιγράψω αυτες τις χώρες. Εννοώντας : χώρες με αλλοιωμένη, διαφοροποιημένη, εξουσιαζόμενη και εκμεταλλευμένη οικονομια και κοινωνικη κουλτούρα, με μια αλλοιωση σύμφωνη με τα δυτικα - καπιταλιστικα ή με τα ανατολικα - κρατικοκαπιταλιστικα πρότυπα.

Η ΕΞΑΡΤΗΣΗ

Ενα απο τα στοιχειώδη χαρακτηριστικα των χωρων με αλλοιωμένη ανάπτυξη είναι η εξάρτηση τους. Αυτη εκφράζεται σε δυο επίπεδα : πολιτικο και οικονομικο.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΞΑΡΤΗΣΗ

Στο πολιτικο επίπεδο η πιο απόλυτη φόρμα εξάρτησης είναι εκείνη τής αποικιακης εξάρτησης. Στην πραγματικότητα σχεδον όλες οι χώρες αλλοιωμένης ανάπτυξης τής Αμερικης, Ασίας ή τής Αφρικης, υπήρξαν για μια μεγάλη χρονικη περίοδο, ή είναι ακόμα, αποικίες. Σ'ένα ορισμένο αριθμο περιπτώσεων, αυτες οι χώρες μπόρεσαν να γίνουν αποικίες γιατι η στρατιωτικη τους ισχυ ήταν ασθενέστερη απο εκείνη των δυτικων, αλλα και γιατι η οικονομία τους ήταν αρκετα ελαστικη και δεκτικη για να μπορέσουν να μετατραπουν σε αποικίες. Κλασσικα παραδείγματα οι περιπτώσεις τής Ινδίας και τής Κίνας, που στο 17° και στην αρχη τού 18° αιώνα, οι παραγωγικες τους δυνάμεις δεν ήταν κατώτερες απ'αυτες τής Αγγλίας, αλλα αναμφισβήτητα πολυ πιο δεκτικες και ελαστικες.

Τα ουσιώδη που παρατηρούμε στο γεγονος τής αποικιακης εξάρτησης είναι : Βίαιη και έντονη εκμετάλλευση των εξουσιαζομένων χωρων. Χάλασμα των παραγωγικων δυνάμεων που προορίζονται για την αυτάρκεια τής χώρας, και διαστρέβλωση τής οικονομίας τους. Αμεση υποταγη στα συμφέροντα των τάξεων που εξουσιάζουν μέσα στα ίδια τα αποικιακα κράτη.

Η πολιτικη εξάρτηση όμως μπορει να παρει και μια φόρμα λιγότερο απόλυτη απο την αποικιακη. Τα παραδείγματα αυτου τού τύπου εξάρτησης είναι πολλα και, κατα κάποιο τρόπο, παραδοσιακα στο χώρο τής Λατινικης Αμερικης. Οπου οι χώρες βγήκαν απο την αποικιοκρατικη εξάρτηση των παλιων Ευρωπαΐκων μητροπόλεων, για να μπουν στη συνέχεια σε μια εξάρτηση μισοαποικιακη στους κόλπους των Ενωμένων Πολιτειων.

Αυτη η φόρμα πολιτικης εξάρτησης βασίζεται στη στενη σχέση τής οικονομικης εξάρτησης, ή και στη διαφθορα και δωροδόκηση ένος μέρους του πολιτικου προσωπικου που εξουσιάζει το "ελεύθερο κράτος". Τα κράτη στα οποία παρατηρείται αυτη η φόρμα τής εξάρτησης χαραχτηρίζονται απο μια πολιτικη αστάθεια, ή απο την ύπαρξη ενος δικτατορικου συστήματος, ή κι απο τα δυο μαζι. Στην εποχη που ζούμε ονομάζουμε αυτου τού τύπου την εξάρτηση, των χωρων που φεύγουν απο τον αποικισμο, με τον όρο "νεοαποικισμος".

Αυτο που έχουμε είναι μια κατάσταση μισοαποικιακη, που επιτρέπει στις τάξεις που εξουσιάζουν τις ιμπεριαλιστικες χώρες, να υποτάξουν στα δικα τους συμφέροντα και να εκμεταλλευτουν τις παραγωγικες δυνάμεις των χωρων αυτων.

Στη φόρμα τού νεοαποικισμου, όταν αυτη βασίζεται στη διαφθορα και τη δωροδόκηση ενος μέρους τού πολιτικου προσωπικου, μπορει οι πολιτικες τοπικες ομάδες που έχουν την εξουσία τής μισο-αποικιακης χώρας να πληρώνονται σχετικα ακρίβα για τη συνεργασία τους, αλλα το κόστος αυτης τής συνεργασίας είναι πολυ

λιγότερο απο το κόστος πού θα απαιτούσε η διατήρηση μιας εξουσίας καθαρα αποικιακης, στην οποία μάλιστα οι λαοι αρνούνται να υποκύψουν. Εξ'άλλου, η κοινη γνώμη στις χώρες τού δυτικου κόσμου ευαισθητοποιείται και αντίδρα πολυ λιγότερο στη φόρμα τού νεοαποικισμου, γιατι η εξουσία τού ενος κράτους πάνω στο άλλο δεν είναι το ίδιο άμεση και έκδηλη όπως στη φόρμα τού αποικισμου.

Σ'αυτες τις περιπτώσεις πολιτικης εξάρτησης (με βάση δηλαδη τη διαφθορα και δωροδόκηση ενος μέρους τού πολιτικου προσωπικου) είναι εύκολο να καταλάβουμε, ότι η οικονομικη ανάπτυξη των υποταγμένων χωρων είναι άμεσα εξαρτημένη απο το εξαγωγικο εμπόριο. Αυτο δεν έχει σαν αποτέλεσμα το σταμάτημα τής ανάπτυξης και τής γενικης λειτουργίας των παραγωγικων της δυνάμεων.

Με αυτο εξασκει ένα τύπο ανάπτυξης ειδικο, αναπτύσσοντας εκείνους τους τομεις τής οικονομίας που εξυπηρετουν τα συμφέροντα των ξένων εξουσιαστικων τάξεων και μετατρέποντας τους σε υπερτροφικους. Ενω μερικους άλλους τομεις τούς στασιμοποιουν, και άλλους τούς παίρνουν σε μια χειρότερη κατάσταση απ'ότι προηγουμένως.

Αυτη η μορφη οικονομικης εξέλιξης είναι ένα ουσιώδες χαραχτηριστικο των χωρων αλλοιωμένης ανάπτυξης, που αναπόφευκτα οδηγει μέσα απο την πρώτη φόρμα εξάρτησης, δηλαδη την πολιτικη, στη δεύτερη φόρμα: την οικονομικη εξάρτηση. Που είναι άλλωστε και ο άλλος δρόμος για την υποταγη των χωρων αλλοιωμένης ανάπτυξης.

Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΞΑΡΤΗΣΗ

Η οικονομικη εξάρτηση μιας χώρας απο μια άλλη είναι συχνα το φρούτο της προηγούμενης πολιτικης της εξάρτησης απ'αυτη τη χώρα. Οι σχέσεις τής πολιτικης υποταγης μπορουν να πάρουν διάφορες μόρφες και δεν χρησιμοποιούνται παρα για να καλύψουν τις σχέσεις τής οικονομικης εξάρτησης.

Ομως, η οικονομικη εξάρτηση μιας χώρας απο μια άλλη μπορει να γίνει και χωρις η πρώτη να ήταν προηγουμένως αποικία τής δεύτερης. Είναι η περίπτωση ενος μεγάλου αριθμου χωρων τής Λατινικης Αμερικης, που είναι οικονομικα εξαρτημένες απο τις Ε.Π.Α.

Αυτες οι χώρες αποτέλεσαν πρόσφορο έδαφος για την οικονομικη τους εξάρτηση απο τις Ε.Π.Α. για δυο βασικα λόγους:

Την οικονομικη τους αδυναμία, που ήταν το αποτέλεσμα τής άγριας εκμετάλευσης τους απο τις προηγούμενες αποικιοκρατικες μητροπόλεις, και,

Την δυτικου τύπου τεχνητη κοινωνία που τούς είχαν φτιάξει, για τη δικη τους ευκολία, οι ίδιες μητροπόλεις.

Η οικονομικη εξάρτηση μπορει να πάρει διάφορες φόρμες, ευέλικτες στην αρχη, που σταδιακα όμως μετατρέπονται σε απόλυτες και εξουσιαστικες.

Μια απο τις φορμες της οικονομικης εξαρτησης είναι η εμπορικη. Σ'αυτη, το μεγαλύτερο μέρος των προϊόντων και οι οικονομικες σχέσεις τού εξωτερικου εμπορίου μιας χώρας, είναι στενα εξαρτημένες απο τις εξαγωγες σ'ένα καθορισμένο αριθμο χωρων, ή πολλες φορες μόνο σε μια χώρα. Τα εξαγώμενα προιόντα είναι ορισμένα και εξάγονται ακατέργαστα ή σχεδον ακατέργαστα, για να επιστρέφουν στη συνέχεια στη χώρα τής προέλευσης τους σαν προϊόντα ψηλης τεχνολογίας, ή προιόντα "λουξ". Βλέπουμε λοιπον ένα διεθνη καταμερισμο εργασίας ανάμεσα στα διάφορα κράτη, που θα δώσει σαν αποτέλεσμα, τη μέγιστη δυνατη υπεραξία στις άρχουσες τάξεις των ιμπεριαλιστικων χωρων, αλλα ταυτόχρονα και μια υπεραξία σε επίπεδο χωρων.

Μπορούμε να πάρουμε σαν παράδειγμα εξάρτησης αυτου τού τύπου την ειδίκευση μερικων χωρων στην εξαγωγη ζάχαρης, καφε, βαμβακιου ή τσαγιου, ή επίσης μπανανων, κασσίτερου, ινδικης κάνναβης, χαλκου ή βωξίτη. Σε ένα μεγάλο ποσοστο απ'αυτες τις χώρες, ένα μόνο προϊον ή δυο προϊόντα παρουσιάζουν το 70-80% των εξαγωγων μιας χώρας. Είναι φανερο ότι η οικονομικη κίνηση μιας τέτοιας χώρας διευθύνεται απο εξωτερικους παράγοντες. Είναι οι εξωτερικοι παράγοντες που καθορίζουν τη δομη και την ποσότητα τής παραγωγης, όπως και τη δομη και την ποσότητα των επενδύσεων.

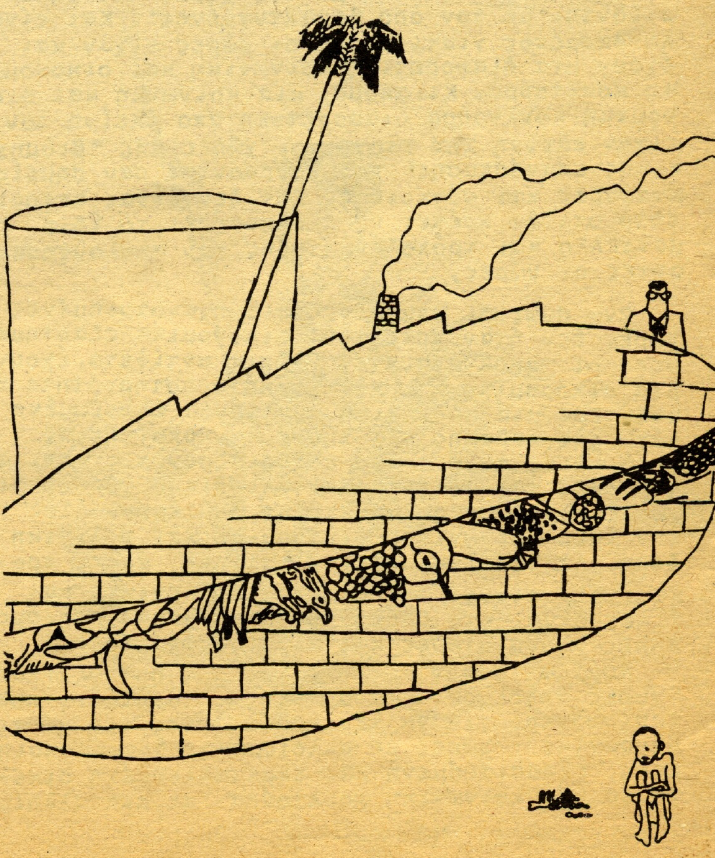
Στη πραγματικότητα οι χώρες αυτες έχουν την οικονομικη τους ζωη μοιρασμένη σε δυο τομεις:

Ο ένας τομέας είναι σχετικος με την εξωτερικη αγορα που είναι γενικα περισσότερο "μοντέρνος". Σ'αυτον οι σχέσεις καπιταλιστικης ή κρατικοκαπιταλιστικης παραγωγης είναι αναπτυγμένες. Συνήθως αυτος ο τομέας επιχορηγείται απο ξένο κεφάλαιο και τροφοδοτείται απο προϊόντα ψηλης τεχνολογίας, απο τις χώρες τού δυτικου ή τού ανατολικου ιμπεριαλισμου.

Ο άλλος τομέας είναι αυτος που καλύπτει τις εσωτερικες ανάγκες τής χώρας. Είναι ασθενικα εφοδιασμένος και οι δυνατότητες ανάπτυξης του είναι πολυ περιορισμένες. Σ'αυτον οι σχέσεις παραγωγης είναι προκαπιταλιστικες, ή ήδη υπάρχουν σε ανάπτυξη οι σχέσεις παραγωγης τού κρατικοκαπιταλισμου.

Μια άλλη φόρμα οικονομικης εξάρτησης είναι η διείσδυση μέσα στην οικονομία μιας χώρας, με επενδύσεις κεφαλαίων και προϊόντα ψηλης τεχνολογίας,-και ψηλου κόστους φυσικα-που προέρχονται απο ιμπεριαλιστικα κράτη, ή απο ένα μόνο ιμπεριαλιστικο κράτος. Σ'αυτη τη περίπτωση, τα κεφάλαια αυτα αναπτύσσουν μια προτεραιότητα και δραστηριότητα σ'ένα ορισμένο ή σε ορισμένους τομεις, που είναι συνδεδεμένος/οι με την ανάπτυξη των κέρδων τού μονοπωλιακου κεφαλαιου τής χώρας εξαγωγέα-κεφαλαίου

Σ'αυτη την περίπτωση το ουσιώδες γεγονος είναι η οικονομικη εξάρτηση· η εμπορικη δεν είναι παρα το αποτέλεσμα.

Σημειώνω ότι αυτη η κατάσταση τής οικονομικης εξάρτησης μιας χώρας δεν έχει σαν αποτέλεσμα μόνο την υπερτροφία μερικων τομέων τής οικονομίας, αλλα επίσης την υπερτροφία μερικων πόλεων-λιμανιων. Βλέπουμε δηλαδη, μια μεγάλη ανάπτυξη τής συγκοινωνίας σ'αυτες τίς πόλεις, ενω αλλου η συγκοινωνία τής χώρας είναι σχεδον ανύπαρκτη. Γιατι με την ανάπτυξη αυτης τής συγκεκριμένης συγκοινωνίας ανεβαίνει η αποδοτικότητα, και κατα συνέπεια τα κέρδη των ξένων κεφαλαίων.

Παρατηρούμε έτσι μια μονοκουλτούρα, μια μονοπαραγωγη-εξαγωγη, μια υπερτροφία των λιμανιων και -κατα συνέπεια- και των γειτονικων πόλεων και μια μερικη ανάπτυξη των συγκοινωνιων. Ολα αυτα δεν είναι παρα η μετάφραση των αναγκων των ξένων κεφαλαίων.

Αυτη είναι η κατάσταση αυτων των χωρων, που είναι οτιδήποτε άλλο παρα χώρες "υποανάπτυκτες". Των χωρων αλλοιωμένης ανάπτυξης.

Μέσα στο κάδρο των ιμπεριαλιστικων σχέσεων, στο οποίο μερικες χώρες είναι υποταγμένες σε μερικες μεγάλες καπιταλιστικες ή κρατικοκαπιταλιστικες δυνάμεις, στόχος δεν είναι απλα η εξάρτηση τού εμπορίου και τής οικονομίας, αλλα το μέγιστο δυνατο κέρδος απο τις χώρες αλλοιωμένης ανάπτυξης. Αυτη εξάλλου είναι βασικα και η θεωρία των δυτικων, δηλαδη "η απόδωση των εκμεταλλευόμενων πόρων στο μέγιστο δυνατο, είτε είναι άνθρωποι, είτε είναι μηχανες, χρήματα, χώρες, κόσμοι".

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Διαβάζοντας κάποιος το κείμενο, πιστεύω ότι αναπόφευκτα πρέπει να δεχτει την ανάλυση τής κατάστασης των χωρών με αλλοιωμένη ανάπτυξη, γιατι απλούστατα αντανακλα τη πραγματικότητα.

Πιστεύω όμως ότι υπάρχει και η ανάγκη να εκφραστουν σύμφωνα με τις δικες μου ιδεολογικες απόψεις, οι διάφορες -θάλεγα προτάσεις.

Πρώτα-πρώτα θέλω να πω ότι δεν υπάρχουν συνταγες, ότι κάθε χώρα έχει τις δικες της ιδιομορφίες και γι'αυτο το λόγο αναγκάζομαι να μιλήσω αρκετα γενικα.

Βλέπω με συμπάθεια τούς αντι-ιμπεριαλιστικους αγώνες στις χώρες αλλοιωμένης ανάπτυξης, αλλα αισθάνομαι και καταλαβαίνω ότι ο εξουσιαστικος, ιεραρχικος χαρακτήρας αυτων των κινημάτων αποκλείει μια δομικη αλλαγη, και θάπρεπε να αποτελέσει για μας ερέθισμα για στοχασμο. Γι'αυτο πιστεύω ότι οι μελλοντικες επαναστατικες δυνάμεις θα πρέπει να ξέρουν, ότι δεν πρέπει νάχουν τίποτα το κοινο με κανένα απο τα υπάρχοντα καθεστώτα, και δεν πρέπει να σεβαστουν καμια απο τις εξουσίες που κυριαρχουν στο σύγχρονο κόσμο. ΤΙΣ ΑΞΙΕΣ ΤΟΥΣ ΘΑ ΤΙΣ ΒΡΟΥΝ ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΙΔΙΟ ΤΟΥΣ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ, και μέσα στην ανάλυση των εμπειριων τής επαναστατικης ιστορίας.

Πιστεύω ότι τα πιο θεμελιώδη ζητήματα τής σύγχρονης επανάστασης είναι ο διεθνισμος και το κράτος.

Μόνο ένα επαναστατικο κίνημα που θα είναι ανυποχώρητα διεθνιστικο και αντικρατικο μπορει να διαλύσει τα εξουσιαστικα υπάρχοντα κράτη. Ενα επαναστατικο κίνημα που θα έχει σαν στόχους : Την εξάλλειψη της αλλοτρίωσης. Την καταστροφη τού σημασιολογικου συστήματος που εγκαθιδρύει στη συνείδηση τού λαου ο καπιταλιστικος και κρατικοκαπιταλιστικος ορθολογισμος. Την αποκατάσταση των προ-καπιταλιστικων, προ-κρατικοκαπιταλιστικων, προ-αποικιακων συμβόλων, και την επανεύρεση τής φωνης, των τραγουδιων, των εικόνων που έκλεψε ο αποικιστης ή ο νεοαποικιστης. Το σπάσιμο τής ψεύτικης γενικότητας τού κεντρωμένου κυριαρχου λόγου (δυτικου-ανατολικου).

Άνθρωποι πεινάνε
κοιλιές φουσκωμένες
δώσε φαΐ στο σκυλάκι
όχι κόκκαλο! ντροπή!
Χαβιάρι.

—

Άνθρωποι κλαίνε
πρόσωπα χαμένα
κανείς δεν τους ξέρει,
όχι προτιμώ άρωμα Γαλλικό
είναι πιο καλό

—

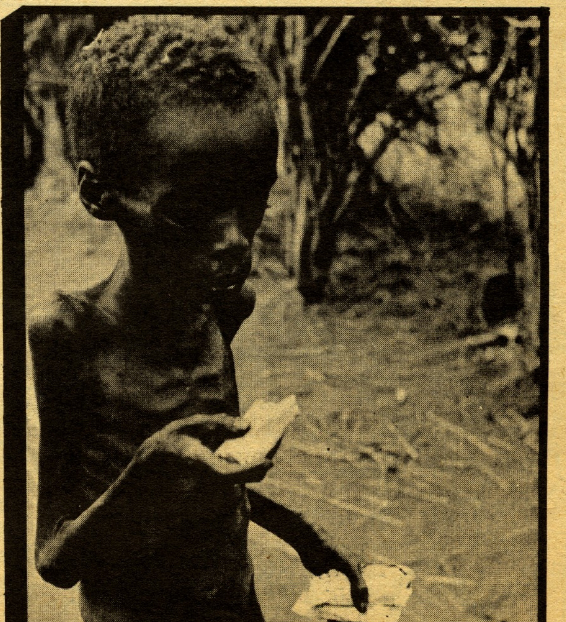
Εσύ κλαίς
λυπάσαι την ψυχή σου
βλέπεις την αλήθεια
ο πύργος πέφτει
βάλε ένα χέρι

—

η άμμος καίει
οι άνθρωποι ξαπλωμένοι πάνω
-κλαίν'-
κλαίν' γιά την κατάντια τους
γιατί γίνονται αντικείμενα,
θάμαι στην Κυανή ακτή αυτό το
καλοκαίρι
η αμμουδιά είναι ωραία
θά περάσω ωραία.

—

Γλαύκος
25-2-1981

Αλλά κύρια, ενα κίνημα που θα χαρακτηρίζεται απο μια μόνιμη κοινωνικη πολιτικη αντίσταση. Αυτα στο επίπεδο της κοινωνικης απελευθέρωσης.

Στο επίπεδο τής οικονομικης απελευθέρωσης θα έχει σαν στόχους : Την καταστροφη των συσχετισμων των δυνάμεων που βρίσκονται στα θεμέλια τής κυριαρχίας τού αποικιστη ή νεοαποικιστη, δηλαδη την καταστροφη των διχτύων άνισης ανταλλαγης και εσωτερικης διανομης. Την αγροτικη μεταρρύθμιση και, κύρια, Την αυτοδιαχείρηση. Για να έχει με το μέρος του μια μάζα εκμεταλλευομένων, που θα έχει συνείδηση τής καθημερινης εξουσίας και πίεσης που ασκείται πάνω της.

Νομίζω οτι μόνο το κίνημα αυτο μπορει να διαλύσει, μέσα απο μια επαναστατικη διαδικασία, ΟΛΑ τα υπάρχοντα εξουσιαστικα κράτη και να επιφέρει την ενοποίηση των ανθρώπων, μέσα απο τη λειτουργία των συμβουλίων βάσης, που θα λειτουργουν με αιρετους και ανακλητους αντιπρόσωπους.

*Πολλοι αποικιοκράτες χρησιμοποιούσαν διάφορους τρόπους για τη συγκέντρωση κατοίκων στις πόλεις, με στόχο τη χρησιμοποίηση τους στις νέες οικονομικες επιχειρήσεις, αλλα ταυτόχρονα, και για να επιτύχουν μια αλλαγη στη κουλτούρα τους, με την αλλαγη τής δημογραφικης τους υπόστασης.

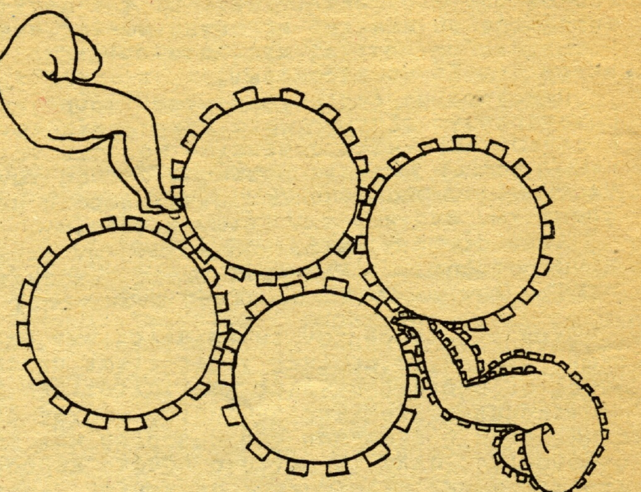
Οι Πορτογάλλοι π.χ. στις αφρικάνικες αποικίες τούς έκαιαν τα χωρια, εξανδραπόδιζαν τούς κατοίκους και τούς ανάγκαζαν να πάνε στις πόλεις. Ετσι κατάφερναν να έχουν ένα πληθυσμο συγκεντρωμένο, που μπορούσαν να τον ελέγχουν και δεν μπορούσε να αυτοσυντηρηθει. Ετσι η προώθηση του στα εργοστάσια και στα λιμάνια γινόταν πολυ πιο εύκολη.

Οι Αγγλοι χρησιμοποιούσαν πιο "πολιτισμένο" τρόπο. Εδιναν διάφορα "προνόμια" στους κατοίκους των πόλεων: λιγότερη φορολογία, ζωη "δυτικου τύπου" κ.α. Και ταυτόχρονα, στα διάφορα χωρια-φυλες που ήταν αυτοδιαχειριζόμενα και αυτοσυντήρητα, έβαζαν βαριες φορολογίες και, επιπλέον, φόρο υποτέλειας. Επίσης έστελλαν ιεραπόστολους και καλόγριες, που προσπαθούσαν να δώσουν το "τέλειο" της χριστιανικης θρησκείας και να πείσουν τούς ιθαγενεις ότι ο τρόπος που ζούσαν δεν ήταν "ηθικος" και "ευπρεπης".

Γλαύκος Γεωργίου

ΜΑΡΙΑ

Ξερω πως ποτε
δε σημαδεύουν στα πόδια
Στο μυαλο είναι ο στόχος
το νου σου ε;

Ολα ξεκίνησαν πριν κάμποσα χρόνια, στο πρώτο ουα - ουα, ή ποιος ξέρει, ίσως ακόμα και πιο πριν.
Οι πρώτες στιγμες σ'αυτο τον κόσμο σημαδεμένες ανεξίτηλα απο το πρώτο κλάμα. Για την ασφάλεια και τη ζεστασια τού κόσμου στη μήτρα μέσα μιας γυναίκας, με επικοινωνία δίχως λόγο, που οριστικα χανόταν; Η για το άσπρο, το μουντο κι άχρωμο άσπρο, παντου το ίδιο νεκρο, που σημαδεύει την είσοδο σε τούτο τον κόσμο, το "ζωντανο";

Το πρώτο σοκ, κι ύστερα, για λίγες μέρες, ένας αριθμος σ'ένα κρεββάτι, δίπλα σε μωρα μπόλικα άλλα, φάτσα ξανα με το ίδιο άσπρο, παρέα με το κλάμα που δύσκολα ξεχωρίζει απο ποιο κάθε φορα. Και η ενστικτώδικη επιθυμία για φαΐ να ικανοποιείται σε διαλείμματα χρώματος απο μια ρόγα, κατάληξη σ'ένα απαλο στήθος Κάπου εκει ίσως και λίγη ασφάλεια, ζεστασια, τρυφεράδα, γαλήνη. Χρώματα και μουσικη.

Στο σπίτι η οικογένεια, η λειτουργία της, η κάποια επαφη με τον έξω κόσμο μέσα απο συγγενεις και οικογενειακους φίλους.
Μάθαινα να μιλω, σε λιγο να περπατω, χωρις να το καταλαβαίνω να σκέφτομαι και να διαμορφώνω εικόνες"φυσικου", για ανθρώπους, σχέσεις, οικογένεια, κοινωνία. Εμαθα τις λέξεις μάμα, παπα, γιαγια, φαΐ, νερο, μετα απο λίγο έμαθα τις λέξεις οικογένεια, σχολείο, κοινωνία και πολυ αργότερα, στις τελευταίες τάξεις τού δημοτικου, πρωτοσυνάντησα σε κείμενα τις "δύσκολες", "αφηρημένες" πια έννοιες κατανόηση, ευαισθησία, τρυφεράδα. Η είσοδος μου προετοιμαζόταν κιόλας.

Στο μεταξυ ανύποπτος ν'ανακαλύπτω έκθαμβος τη γοητεία σε πράγματα μικρα, καθημερινα, για τους μεγάλους τόσο συνηθισμένα, πρωτόγνωρα για μένα και μαγευτικα. Ατρόμητος στην αρχη, αντιμετωπίζοντας εμπειρικα αλλα και κοινωνικα ύστερα, την έννοια τού φόβου.

Σ'ΑΓΑΠΩ...

Μια παιδικη ηλικία,αφετηρία στα βάθη τής μνήμης, ατέλειωτα πια μακρινη. Οπου το παιγνίδι μια απέραντη πηγη δημιουργικότητας και φαντασίας,με τούς κοινωνικους ρόλους κιόλας σφηνωμένους στα μυαλα μας, όχι όμως πολυ ξεκαθαρους, ν'αποχτουν τη νότα που εμεις διαλέγαμε. Καθημερινοι σκηνοθέτες τής κοινωνίας-θέατρο τής επιλογης μας, ώσπου σιγα-σιγα με τα χρόνια,το θέαμα καταφέρνει να μας νικήσει και να μάς μετατρέφει σε απλους θεατες.

Ομως τότε, στη ζωη σκηνοθέτες ακόμα, τη μια στιγμη παίζαμε νάμαστε άρχοντες και την άλλη φτωχοι, έχοντας αμυδρα στο νου μας, κι όχι όλοι, κάποια ταύτιση ή επιλογη. Τη μια στιγμη πολεμιστες και την άλλη γιατροι. Κι ύστερα δέντρο ή σπίτι ή πουλι. Κι οι ρόλοι εναλλάσσονταν έτσι που αποκτούσαν μια ρευστότητα τέτοια, που ήταν ο καθένας μας όλα μαζι και τίποτα.

Αμεση επαφη με το χώμα, το νερο. Φτιάχναμε πηλο, χτίζαμε σπίτια και πύργους, τα στολίζαμε με λουλούδια-ξυλαράκια και φύλλα-και μια αισθηση συντροφικότητας που, χωρις να χάνεται μες τούς συχνους αλλα και σύντομους καβγάδες-πείσματα μας, ικανοποιούσε την υπέρτατη ανάγκη μας για επαφη με τούς άλλους ανθρώπους.

Αναρωτηθήκαμε κάποτε για τα κορμια μας, μια απίθανη ευχαρίστηση χαϊδεύοντας το πουλι μας και τα πρώτα "όχι, θα πάθεις κακο" των μεγάλων. Στα κρυφα πια παίζαμε τούς γιατρους, ανακαλύπτοντας πως οι αδερφες κι οι φίλες μας δεν είχαν πουλια αλλα μικρα κωλάκια. Στην αρχη γελάσαμε, μα μάς άρεσε να βλέπουμε και ν' αγγίζουμε τα κορμια ο ένας τού άλλου ή τής άλλης, κι έτσι σκαρφιστήκαμε τις ενέσεις και τού "αρρώστου" την εξέταση, μηχανευτήκαμε ένα σωρο άλλα, για να βρεθούμε ανάμεσά μας γυμνοι. Ωσπου μια μέρα μάς τσάκωσαν.Κι άλλοι φάγαμε τής χρονιας μας, άλλοι ακούσαμε τον εξάφαλμο των απαγορεύεται και τής ηθικης.Η και τα δυο.

Παίζαμε με τα χώματα κι οι μανάδες μας φώναζαν πως δεν μπορουν κάθε μέρα να μας πλένουν, δεν ξερουν τί να κάνουν πια μαζί μας, τί θα πει ο κόσμος άμα μάς βλέπει τόσο βρώμικους, καλύτερα να παίζουμε στο σπίτι που δεν είναι ούτε επικίνδυνο να χτυπήσουμε.

Κάποιοι αλλάξαμε παιγνίδι και παίζαμε πια στα σπίτια -άραγε ποιοι;-. Κάποιοι παράμειναν στα χώματα τής χωράφας, οι πιο πολλοι.

Μού αγόρασαν αυτοκινητάκια και δρόμους, μια φάρμα με ζώα, όπλα και ποδοσφαιράκι, έπαιζα με τούς φίλους μου χωρις να λερώνομαι, μπορούσα νάμαι ραλίστας ή ποδοσφαιριστης, μπορούσα νάμαι πολεμιστης, μα δεν μπορούσα πια να φτιάξω ένα δικο μου κοσμο με πηλο και πέτρες. Σιγα-σιγα σταμάτησα και να το θέλω. Κάποτε όμως ζήλευα τα άλλα παιδιά, όχι πια γιατι παίζαν με το χώμα,αλλα γιατι μαζεύονταν ακόμα όλα μαζι στην απέναντι χωράφα κι εγω, μ'ένα-δυο μόνο "διαλεχτους" φίλους, δεν είχα πια το θάρρος να πάω να τούς συναντήσω, τα παιγνίδια τους μού ήταν κιόλας μακρινα, όπως κι οι ίδιοι. Κάπου άκουσα τους μεγάλους να μιλουν για τάξεις. Σκέφτηκα σχολείο.

Κάποτε ξεκίνησε κι αυτο κι η χωράφα άδειαζε σιγα-σιγα απο τούς συνομήλικους μου, πνιγμένους κιόλας στα "πρέπει" και σε μια αναγκαστικη, στην αρχη απο τα έξω, συναίσθηση "προτεραιοτήτων".

Στο σχολείο κάθησα μ' ένα αγόρι-η αδελφη μου πούπαιζε ακόμα στο σπίτι κούκλες και κουμέρες κάθησε ύστερα απο δυο χρόνια με μια γειτονοπούλα μας-. Ετσι ήταν ο κανόνας: Τ' αγόρια με τ' αγόρια, τα κορίτσια με τα κορίτσια. Στο διάλειμμα τ' αγόρια παίζαν ποδόσφαιρο και τα κορίτσια λάστιχο κι όλοι μαζι κρυφτο ή τρεχτο.

Στην τάξη ο δάσκαλος μάς μάθαινε ορθογραφία και γραμματικη, πώς να γράφουμε εκθέσεις και την ιστορία τού ένδοξου ελληνικου έθνους. Κάθε πρωΐ στη μεγάλη αυλη τού σχολείου, πριν ακόμα μπούμε στην τάξη, κάναμε προσευχη. Αμα κάποιος έκανε φασαρία στην τάξη, ο δάσκαλος τον έβγαζε έξω και καλούσε τούς γονεις του στο σχολείο για να τόν τιμωρήσουν κι αυτοι. Ετσι οι άταχτοι σωφρονίζονταν, ενω οι φρόνιμοι και καλοι μαθητες ανταμείβονταν με κουφέτες, μπράβο και καλους βαθμους.

Ημουν καλος μαθητης, κι έβαζα τα δυνατα μου για νάμαι όσο γίνεται καλύτερος. Κάθε φορα που έπαιρνα έλεγχο ένοιωθα περήφανος. Στη πρώτη τάξη μόνο δυο παιδια έμειναν στάσιμοι, ήταν πολυ βλάκες κι απροσάρμοστοι. Δεν ήθελαν να μάθουν ή δεν τα κατάφερναν; Δεν κατάλαβα. Ούτε γιατι. Κάλεσαν τούς γονεις τους στο σχολείο και τού ενος δεν ήρθαν. Τού άλλου ήρθε η μάνα του. Ηταν άσκημη και κακοντυμένη. Φαινόταν φτωχη και γερασμένη.

Κάποτε στη χωράφα κοντα στο σπίτι μου χτίστηκε μια πολυκατοικία, κόπηκαν τα δεντράκια. Και τα παιδια πήγαν σπίτι τους, δεν ήμουν πια ο μόνος πούπαιζε "Μονόπολυ" και αυτοκινητάκια στο σπίτι. Σιγα-σιγα άρχισαν τα φροντιστήρια και η "κατ'οίκον εργασία" κι απόμεινε μόνο παιγνίδι να "παίζω τον μεγάλο".

Παίζοντας τον μεγάλο κάποτε μεγάλωσα στ'αλήθεια (αφού οι άλλοι έτσι τόλεγαν, έτσι θάταν), οπότε καταργήθηκε κι αυτο. Κι έτσι εδω και κάμποσο καιρο δεν παίζω, δεν ξέρω κιόλας τί και πώς.

Θά'θελα να σου πω κάτι για μένα
χωρις σημασία
για ένα κοριτσάκι με μεγάλα μάτια
αθώα
αγνα
καθάρια
σαν τις νιφάδες τού χιονιου
κι όμως υπήρχε κάτι που χαλούσε την εικόνα
ένα σημάδι στη μύτη.
Θά'θελα να στο πω
Ομως εμεις προτιμάμε να χανόμαστε
στα μεγάλα νοήματα
μιας κούφιας λογικης

Δήμητρα Βιτσάκη.

Στα 14 μίλησαν δυο φίλοι για μαλακία, το βράδυ κρύφτηκα και στρώθηκα, δεν ήξερα και πώς, δεν χρησιμοποιούσα τα χέρια μου, παρα μόνο τριβόμουν στο κρεββάτι. Κι ήταν όμορφα...Υστερα πήρα χαρτι και σφουγγάρι, έτρεξα στα γρήγορα να καθαρίσω το κρεββάτι, "αν τα δει η μάνα μου", ντροπη, ντροπη και φόβος. Δεν υπήρχε πια πίσω. Χρησιμοποιούσα τη φαντασίωση αυτούσια, δικη μου(;), ώσπου ανακάλυψα εκείνα τα περιοδικα...Μού χρειάστηκαν. Η φαντασίωση δεν ήταν πια απαραίτητη, εικόνες και ιστορίες, μάθαινα κι αγγλικα(μ'ένα σπάρο δυο τρυγόνια). Ο άντρας πούπαιρνε την παρθενια της, που την τρέλλαινε μπαίνοντας μέσα της, το παραλλήρημα της, οι ατέλειωτοι οργασμοι της στη κίνηση τού σεξ του μέσα της, και στο τέλος-τέλος ο οργασμος του, το σπέρμα στον κόλπο ή το στόμα της, η αποθέωσή του.

Παράλληλα κάτι γυναικεία ψυθιρίσματα απο δω κι απο κει, για "συζυγικο καθήκον", να "ευχαριστηθει ο άντρας ","ας τον να κάνει, πού θα πάει, σπίτι θα γυρίσει πάλι, άντρας είναι", και "εγω ποτε.Δεν είμαι πουτάνα."

Και στο σχολείο οι συμμαθητες να μιλουν για πορνο-περιοδικα και πουτάνες, για μαλακίες και γαμήσια, ενω οι συμμαθήτριες έκαναν πως δεν άκουγαν και κοκκίνιζαν κάθε που ρωτιούνταν γιατι δεν έκαναν γυμναστικη.

Και μεγαλώναμε, και "ωριμάζαμε", μαθαίνοντας φυσικες και χημείες και μαθηματικα, αλλα στο σπίτι τις πρίζες τις άλλαζε πάντα ο παπας.Μαθαίναμε αρχαία κι αγγλικα, συνταχτικο και γραμματικη, και κάθε που γινόταν μια συζήτηση δεν είχαμε μυαλο παρα για το ρολόι. Βιολογία κι ανθρωπολογία και το μάξιμουμ αναπαραγωγη, στη σεξουαλικότητα πότε αναφορα. Θρησκευτικα και ιστορία, Αης Γιώργης κι Αλέξαντρος, και ηγεσίες.Και εξουσίες, και ιεραρχήσεις.Και προγραμματισμος, και τείχος, και ενσωμάτωση.Και στόχοι, και κανόνες,και ήθικη και αρχες, κι απαγορεύεται, και πρέπει, και ηλικία, και χρόνος...

Β ο ή θ ε ι α...

"Που να σταθω για μια ανασα μου Απο παντου μας την εχουν στημενη!"

Ολα ξεκίνησαν πριν κάμποσα χρόνια, στο πρώτο ουα - ουα, η ποιος ξέρει, ίσως ακόμα και πιο πριν.

Ομως απ'όλα εκείνα τα παλια, τα πρώτα παιδικα κι εφηβικα χρόνια, εγω πια δεν θυμάμαι παρα μόνο λιγα· κι ανάμεσα σε κείνα τα λίγα, τα τόσο μακρινα για μένα κάποτε, δεν διάλεξα παρα ένα μικρο κομματάκι. Εκείνα που τούτη τη στιγμη νόμισα πως μπορουν ίσως να δείξουν πώς και γιατί χάθηκε μια παλια δημιουργικότητα, μια δυνατότητα δημιουργικης φαντασίας, μια εποχη που ήξερα πως ε γ ω θ έ λ ω να παίξω. Πώς χάθηκε εκείνη η εποχη που δεν ένοιωθα τόσο συχνα τούτο το κενο, να με πλακώνει και να μη βρισκω ανασαμο, που ξυπνούσα τότε μόνο άμα δεν ήθελα να κοιμηθω άλλο κι έτρωγα άμα πεινούσα. Που τα ρολόγια δεν ήταν παρα έναπαιχνίδι ανάμεσα στ'άλλα, υπηρετες τής επιθυμίας και τής φαντασίας μου, κι όχι ρυθμιστες της. Κι αν της δικης μου ζωης τ'αποσπάσματα δεν κατάφερα νάναι ίσως πειστικα ή δυνατα αρκετα, ας κυτάξει καθένας στη δικη του ζωη,άπειρα,μικρα κομματάκια, χαλίκια στο δικό του τοιχο.

Τώρα πια ξέρω πως η κοινωνία δουλεύει σ'αυτες τις βάσεις. Τωρα πια απαγορεύεται να φανταστω μια αλλιώτικη λειτουργια, μα μπορω να γινω ένας πολίτης που θα πασκιζει για "κάποιες αλλαγες", για "κάτι καλύτερο". Τωρα ξέρω πως δεν μπορω να φτιάξω ένα δικο μου κόσμο με πηλο και πέτρες, μα μπορω "ελεύθερα" να διαλέξω ανάμεσα σε πολεμιστης, ποδοσφαιριστης και ραλλίστας. Μπορω ακόμα να γινω ένας "καλος επιστήμονας" στη κοινωνία, ή ενας "συνειδητος" εργάτης. Ξέρω πως άμα δεν γουστάρω μια κυβέρνηση μπορω να ψηφίσω μια άλλη.

Ομως καμμια κυβέρνηση δεν μπορει να γεμίσει το κενο μου.

Τώρα πια ξέρω τα βήματα τού ροκ, τη μουσικη τής ντίσκο, μπορω ν'αγοράσω μια "μέθοδο ζωγραφικης" ή να εκφραστω γράφοντας, μη ξεχνώντας βέβαια να τηρήσω πρόλογο κι επίλογο και σωστη γραμματικη. Μπορω να βγάλω μια συζήτηση, ξέρω πότε και πώς να κινηθω σε κάθε διαφορετικο χώρο και τί να πω.

Ομως κανένας χορος και καμια γλώσσα δεν μπορουν να με εκφράσουν, αναζητω τον εαυτο μου κομματιασμένο σ'ένα ατέλειωτο τροχάδην "προτεραιοτήτων" και δεν τον βρισκω. Γυρεύω λίγη γαλήνη.

Τώρα πια ξέρω της επιθυμίας τα επιτρεπτα κοινωνικα όρια. Πως πρέπει νάμαι λογικός κι ολιγαρκης. Προπάντων όχι ονειροπόλος. Πως η φαντασία είναι τ' αντίθετο τής "λογικης", κι η "λογικη" ο βασιλιας τού κόσμου.

Ξέρω ακόμα το δρόμο για το "μεγάλο ΑΥΡΙΟ". Είδα να τον δείχνουν με το δάχτυλο με τόση ακρίβεια, μπροστα αυτοι και πισω πληθη, αντρες ανεβασμένοι σε εξέδρες-ποιος ξέρει πόσο "μακρια" μπορουν να δουν απο κει πάνω,πανύψηλες εξέδρες κλειστου ΘΕΑΤΡΟΥ-. Για το μεγάλο αύριο, τότε που όλα θάναι "λεύτερα", κι η γυναικα, κι η ομοφυλία, κι εσυ, κι εγω.. Τότε, κάπου, κάπως, κάποτε, τάχα...

Κι η φαντασία; Και τα χρώματα; Κι οι νότες; Κι η ποίηση; Κι ο έρωτας μας;

Πνίγομαι. Πνίγομαι σήμερα. Αποφασίζω να περάσω τα σύνορα.

Ενα όνειρο...

Συρματόπλεγμα. Πρέπει να γλιστρήσω ανάμεσα στα μικροσκοπικα του ανοίγματα. Προσπαθω, ματώνομαι, αδύνατο.

Εμετος. Ξύνω δυνατα την πέτσα μου, να τη βγάλω σύριζα, να την πετάξω, πονω, φίδι που αλλάζει δέρμα κι αφήνει πίσω το παλιο,το γέρικο, σε σήψη κιόλας.

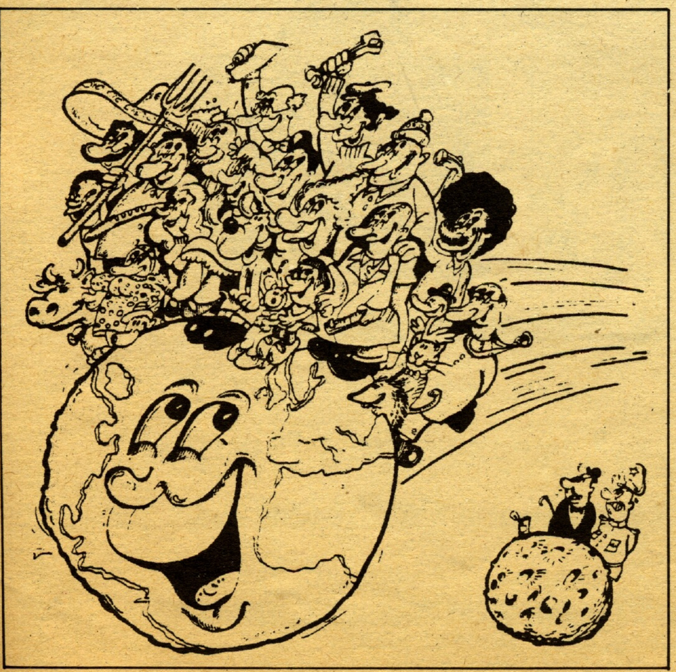
Αέρας, πνεύμα, άυλος, ΕΝΕΡΓΕΙΑ, περνω μέσα απ'το συρματόπλεγμα, μπορω να επιθυμω.Καινούργιοι ορίζοντες, απέναντι ένας καινούργιος κοσμος.

Προχωρω, πάω να περάσω, κουτουλω, τοίχος, αδύνατο, ξαναδοκιμάζω, ξανα ο τοίχος, ένας ατέλειωτος διάφανος τοίχος,πέφτω πάνω του με όλη μου την ορμη, συγκρούομαι, στραπατσάρομαι, καλώδια, καλώδια, ηλεκτρισμος, ηλεκτροσοκ, ψυχιατρικη, ψυχιατροποίηση, "τρέλλα"...

Ακούω πέρα απ'τον τοίχο μουσικες, χαρούμενες νότες, βλέπω χρώματα, ζωηρα χρώματα, έντονα χρώματα, αγαπω ταχρώματα, θέλω να περάσω, ο τοίχος πάντα εκει. Πίσω απ'το συρματόπλεγμα οι άνθρωποι - εξέδρες με φωνάζουν παράλογο, τρελλο, μέσα στον τοίχο ηλεκτροφόρα καλώδια θανάτου οι φάτσες τους, αηδιαστικες, πιασμένες χέρι - χέρι, μια ατέλειτη σειρα αποκρουστικες φάτσες, χτεσινοι, σημερινοι, αυριανοι, ΑΦΕΝΤΕΣ.

Βυθίζομαι σε σκέψεις απελπισία, αδιέξοδο, αυτοκτονία..

Ξυπνω. Αποφασίζω να μετατραπω σε ενέργεια. Ξεκινω νασυναντήσω το όνειρο. Σκεφτομαι πως υφίσυχνη ενέργεια, σαν άθροισμα διαφορετικων ποσων, μπορει να ριξει το διαφανο τοιχο...

Χαμένος σ'ένα μάθημα θεάτρου ανακαλύπτω την αδυναμία μου να κυτάξω τούς ανθρώπους στα μάτια. Σ'ενα παιγνίδι μίμησης βλέπω κατάφατσα την αδυναμία μου να εκφραστω με το σώμα. Στον έρωτα καθηλωμένος στις ίδιες αιώνιες τακτικες κίνησης. Κλεισμένος σ'ένα σπίτι με άσπρο και καφε, με ράδιο και μαγνητόφωνο, τόσο μακρια απο την φύση, και τα χρώματα, τη μουσικη.

Γυρεύω καινούργιες μορφες έκφρασης. Ισως να πρέπει ν'αρχίσω να ζωγραφίζω. Θυμάμαι τότε, μικρος,μούλεγαν να δώσω ζωγραφια και δεν έδινα παρα μόνο χρώματα.

Να λευτερώσω τη φαντασία μου. Φοβάμαι κιόλας.

Αποσύνθεση και καινούργια σύνθεση.

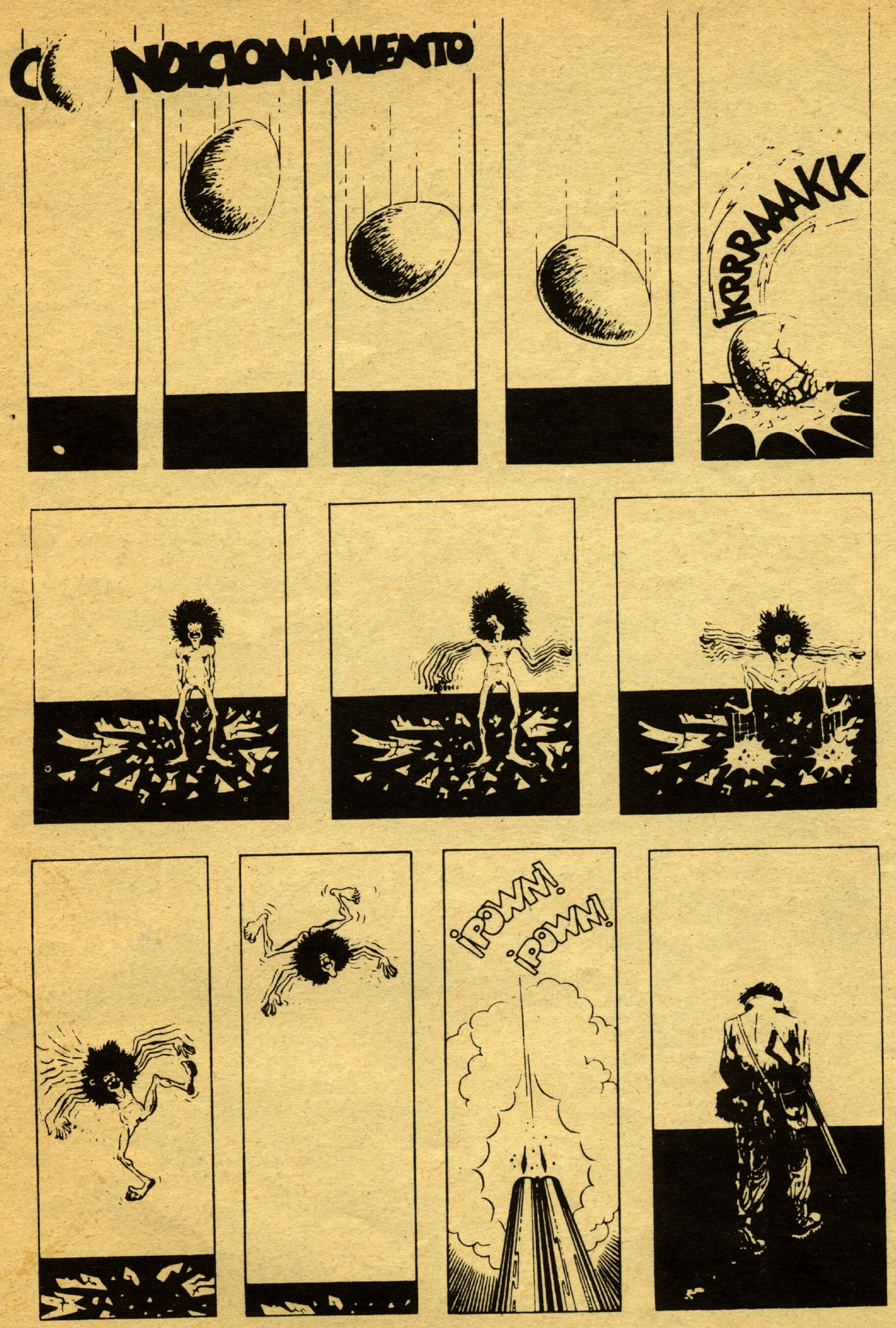
Χάνω τα "λογικα" μου,αφήνω μακρια πισω τη στερητικη πραγματικότητα, και το "ρεαλισμο", και ταξιδεύω γλάρος στα κύματα μιας φαντασίας λυτρωτικης. Γαλάζιο τής θάλασσας, και κίτρινο τού ήλιου, και άσπρο των κυμάτων, και κόκκινο τής αυγης, και ήλιος και φως και αγέρας και θάλασσα και σύννεφο και βουνο και φεγγάρι τού έρωτα. Εξαγνίζομαι στις ακτίνες τού φεγγαριου κι αγναντεύω πίσω απ'τα βουνα τον ήλιο, την γέννηση. Αναδύομαι στο φως της ουτοπίας.

Πολιτικη σαν μουσικη. Οργάνωση σαν νότες σε κομμάτι αρμονίας. Επανάσταση σαν ξέφρενος χορος, σαν οργασμος δίχως νορμες, δίχως προκαθορισμους, δίχως φυλο, δίχως τελος. Σαν υφίσυχνη ενέργεια...

Κρίστης Δημητριάδης

Θαρθεί καιρος που θ'αλλαξουν τα πραγματα.
Να το θυμασαι Μαρια.
Θυμασαι Μαρια στα διαλειμματα εκεινο το παιχνίδι
που τρεχαμε κρατωντας τη σκυταλη
-μη βλεπεις εμένα-μην κλαις. Εσυ εισ'η ελπιδα
αφου θαρθει καιρος
που τα παιδια θα διαλεγουνε γονιους
δε θα βγαινουν στην τυχη
Δε θα υπαρχουν πορτες κλειστες
με γυρμενους απεξω
Και τη δουλια θα τη διαλεγουμε
δε θαμαστε αλογα να μας κοιτανε στα δοντια.
Οι ανθρωποι-σκεψου!-θα μιλανε με χρωματα
κι αλλοι με νοτες
Να φυλαξεις μοναχα
σε μια μεγαλη φιαλη με νερο
λεξεις και έννοιες σαν κι αυτες
απροσαρμοστοι-καταπιεση-μοναξια-τιμη-
κερδος- εξευτελισμος
για το μαθημα της ιστοριας.
Ειναι Μαρια-δε θελω νά λεω γεματα-
δυσκολοι καιροι.
Και βαρδουνε κι αλλοι.
Δεν ξερω-μην περιμενεις κι απο μενα πολλα-
τοσα ειπα τοσα εμαθα τοσα λεω
κι αποσα διαβασα ενα κραταω καλα:
«Σημασια εχει να παραμενεις ανθρωπος».
Θα την αλλαξουμε τη ζωη!
Παρ'ολα αυτα Μαρια.

Κατερίνα Γώγου
"ΙΔΙΩΝΥΜΟ"

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ :
GEORGIOU GLAFKOΣ
123, Rue de Sèze 69006
LYON - FRANCE

ΤΙΜΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ :
ΚΥΠΡΟΣ : 400 ΜΙΛΣ
ΕΛΛΑΔΑ : 60 ΔΡΑΧΜΕΣ

Imprimé par les : (A.I.P.N.), 48 rue Burdeau, 69001 Lyon.